

B O R B A ®

September 9, 1944

B O R B A ®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

September, 1988

ЖЕРТВИ на комунистическия ТЕРОРЪ

Безбройни са жертвите на комунизма. На 9ти септември 1944 г. бъде създадена една специална система за масово и систематично избиране на български граждани. Милиционерският апарат бъде сформиран по следния начин:

Шабъ на народната милиция, който тръбаше да арестува тези, които след това бъха съдени от Народния съдъ, със седалище хотелъ Славянска беседа: Председателъ Тодоръ Живковъ, членове: д-ръ Владимиръ Боневъ, Георги Боневъ и Станко Тодоровъ.

Четвърти милиц.участък въ който бъха арестувани граждани безъ формално обвинение, както и тези набелязани за ликвидиране. Началникъ: Желъзко Колевъ, след това ръководителъ на личенъ съставъ и задгранични кадри при ЦК на БКП. Неговъ замъстникъ: Хр.Георгиевъ, по-късно посланикъ отъ външното министерство.

Отдъла на т.н. Р.О.-2 - зловещата къща на жгъла на ул.Оборище и бул. Евлоги Георгиевъ, презъ която преминаха и където бъха убити хиляди военнослужащи и офицери отъ военното училище. Началникъ: полк. Здравко Георгиевъ, бившъ участникъ въ испанската гражданска война. Неговъ замъстникъ: Нисимъ Аврамовъ, мажъ на известната Катя Аврамова.

Всички горепоменати носятъ отговорност за избирането на невинни български граждани предъ Бога, народа ни и съвестта си. Тъ не бива да бъдатъ забравени и тръбва да се помнятъ отъ всички на които е мила истината и правдата, въпреки изминалите години. Страданията на останалите живи близки, сълзите и пролятата невинна кръв отъ снагата на България нъма да се забравятъ и ще се помнятъ вечно. Тъ ще бъдатъ завещани на поколенията, понеже това което стана у насъ и извършено отъ българи нъма равно на себе си въ нашата история.

ИЗЪ СПИСЪЦИТЕ НА УБИТИТЕ НА И СЛЕДЪ 9ТИ СЕПТЕМВРИЙ 1944 Г.:

Йонко Л.Иоловъ, род.1909 година, генералъ-щабенъ офицеръ, изчезналъ безследно на 9ти септемврий 1944 г.,

Георги Ст.Георгиевъ, род.1901 г., търговецъ, убитъ на гробищата въ Търново заедно съ други родолюбци,

Христофоръ Серафимовъ, 55 годишенъ, генералъ, укривалъ се въ манастира "Седемътъ престола", заловенъ и убитъ по най-жестокъ начинъ,

Любчо Джамбазовъ, 17 годишенъ, роденъ въ Лъджене, изчезналъ безследно на 9ти септемврий 1944 година,

Генералъ Каровъ, воененъ прокуроръ, роденъ въ Каменица, осъденъ на смърть отъ Народния съдъ и екзекутиранъ,

Кирилъ Станишевъ, оклийски полицейски началникъ на Радомиръ, укривалъ се до 1964 година, когато бива заловенъ и убитъ отъ Станка И.Богданова и Никола Поповъ отъ с. Пещигово, Пазарджишко,

Генералъ Никола Христовъ, дивиз.командиръ, Варна. Убитъ въ момента, когато тръбвало да говори на митингъ въ присъствието на парт.секретаръ Здравко Бомбовъ. Убийцата е партизанка, низка на ръсть, членка на градския комитетъ на БКП, името й засега е неизвестно,

Кирилъ Планинички, нар.представител отъ гр.Радомиръ, софийски адвокатъ, членъ на Нац.Либералната партия, любимецъ на цѣлата Радомирска околия. Изведенъ съ още 40 души герои извънъ Радомиръ и зверски убитъ.

Никога не ще забравимъ!

Никога не ще простиамъ!

БОРБА

BORBA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основател

† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ

Година 37, брой 3

Книшка стотна

Септемврий 1988

ПОМОГНИ СИ САМЪ.....

Д-ръ Николай Г. Алтънковъ

Председател на Б.Н.Ф.

Надъ 250,000 души демонстрираха по улиците на Вилно, Талинъ, Рига и Каунасъ на 23 и 24 августъ т.г. по случай 49тата позорна годишнина отъ подписването на пакта между Хитлеристка Германия и Съветска Русия, който даде Балтийските страни и източна Полша на СССР и сложи край на свободното съществуване на Литва, Летония и Естония. Лапата на Сталинъ се протегна и къмъ Финландия /която не бъше част отъ споразумението/ но бъл първомъ одраскана, следъ това избодена, накрая гангреняса и следъ като финландците се биха като лъзове сами срещу Ворошиловъ, Будьони и Тимошенко, а следъ това заедно съ германци на Източния фронтъ, успѣха да извоюватъ и ЗАПАЗЯТЬ свободата си даже и следъ поражението на силите на остьта.

Унгария даде свидни /и многобройни/ жертви въ кървавата саморазправа съ съветският танкове презъ есента на 1956 година, но сега Будапеща лиша по-свободно и Яношъ Кадаръ, палача на столицата е вече изхвърленъ на боклука. Короната на Св.Стефанъ - символа на свободна Унгария - се върна въ страната, и борсата на Будапеща се опитва да играе ролята на източния Люксембургъ или Цюрихъ. Водятъ се преговори за изтегляне на съветският дивизии отъ Унгария и новото правителство не се свѣни да се изправи въ защита на националното си малцинство въ съседна Румъния, даже съ цената на дипломатически шантажи, заплахи и отзоваване на консули и политически представители.

Съветската армия -- позорно бита въ Авганистанъ -- се изтегля. Следъ години на неуспѣхи, загуби на повече отъ четвъртъ милионъ млади и невинни съветски войници, подъ натиска на Запада и подъ непрекъснатия огънь на мъстните патриоти Червената армия бие най-после отбой. Въпроса сега не е дали ще се задържи на властъ марионетното правителство въ Кабулъ, а само колко седмици му оставатъ.

Постигнато е споразумение за изтеглянето на 50-хилядната армия на Фидель Кастро отъ Ангола. Бити, преследвани, омаломощавани отъ пасивната и активна съпротива на населението /подпомагано логистически отъ САЩ, Англия и Южна Африка/, кубинците се завръщатъ въ къщи.

Повече отъ 1,500,000 арменци стачкуваха, спряха движението, парализираха живота и показаха на свѣта, че арменския национализъм и сѫдбата на арменското малцинство въ съседенъ Азербайджанъ сѫ важни и жизнени въпроси, които не търпятъ отлагане.

Полша въ момента /края на августъ 1988 г./ е разтърсана отъ поредната вълна на народно недоволство, стачки, заемане на фабрики, демонстрации и апели за граждански права и за реконструкция на режима. Лехъ Валенса е отново на дневенъ редъ. Полското правителство е обсадено и зависи отъ добрата воля на католическата църква.

Югославия е въ положение на постоянна криза. Стачките и гражданскиятъ вълнения сѫ толкова многобройни, че е невъзможно да бѫдатъ отразени въ подробности. Открито се поставя въпроса за нова система на управление и недоволството на народа е запирano единствено отъ чувството на самозащита и самосъхранение предъ лицето на по-голъмата опасност която грози отъ Изтока. Никой не знае докога народите на Югославия ще поддържатъ така финно балансираното си съществуване извоювано отъ Тито презъ 1948 година.

Всички тѣзи изброени примѣри иматъ общъ показателъ: той е желанието на народите да подобрятъ своя начинъ на съществуване и готовността имъ да се борятъ за постигането на своите цѣли и идеали. Полша не е спрѣла борбата за своето държавно съществуване като независимъ народъ презъ последнитѣ 200 години, Югославия -- отъ 1941 г. насамъ, продължаваща упоритата борба на Сърбия и Черна Гора отъ 18 и 19 вѣкове. Унгария воюва още презъ 1848 на барикадите и духа на унгарците за свобода никога не е изгасналъ. Авганистанъ пречупи гръбнака на англичаните презъ миналия вѣкъ и отстоява борчески опитите на Русия и Иранъ да го обсебятъ. Арменцитъ -- безъ държавна независимостъ отъ петия вѣкъ не сѫ престанали за моментъ да се борятъ за своето самосъхранение като народъ, нация, държава и култура. Даже новосъздадени държави -- като тѣзи въ Африка -- проявяватъ често готовностъ да се борятъ и да жертвуватъ за собственото си благо: Еритрея, Абисиния, Ангола, Заире, Мозамбикъ, Намибия.

Самата Русия се разтърсва. Поредниятъ реформаторъ-батушка Горбачовъ прави отчаяни усилия да стресне населението, да го осъзнае въ необходимостта отъ ПРОМЪНА. Важна, крата, но и неотложна. Не за да демократизира Русия, или за да я дотътри въ лоното на Запада, а за засилването ѝ като военна единица. За да може НАЙ-ПОСЛЕ неговата Русия да се изправи като равна на сцената на народите. Всye!

Четири сѫ страните въ т.н. социалистически лагеръ, които сѫ уплашени отъ това що става въ Русия, бѣгатъ отъ него като дяволъ отъ тамянъ и -- напоследъкъ -- даватъ ясни и конкретни указания, че очакваната отдавна отъ народите имъ раздалеченостъ отъ СССР настѫпва по обратенъ начинъ отъ този, който гражданитъ имъ се надѣваха. Новите съветски книги, изказвания, програми, филми, списания, съобщенията за състояли се събития и срещи въ СССР се цензуриратъ, не се съобщаватъ и въ известни случаи сѫ напълно пренебрегнати, даже съ цената на противопоставяне. Румъния води хорото. Мѣстния сатрапъ, изродилия се мегаломаниакъ Чаушеску е яхналъ румънския народъ и го тероризира така както никога преди въ късия животъ на държавата. Хонекеръ въ Източна Германия смѣта можеби че чрезъ отказа му да се обяви безрезерв-

но на страната на Горбачовъ ще може да лавира между него и Запада. Новите управници във Прага отъ друга страна съ уплашени до смърть отъ най-малките прояви на самостоятелност отъ страна на народите си и отиватъ дотамъ, че културни и музикални прояви, които бъха разрешени преди 20 години даже въ София сега съ табу въ Братислава и Прага.

Изненадата е въ София. Имаше поговорка, че когато Москва хваща хрема, София добива инфлуенца /мъстния диалектъ бъ по-силенъ, но и по-чиниченъ/. Отъ най-върния и преданъ сътрудникъ на всички пореденъ съветски водачъ отъ 1956 насамъ България въ момента е единъ отъ най-студените и недоверчиви съюзници на Русия. Всичко това стана само за няколко месеца и то по изричната воля на върховния диктаторъ. Следъ ликизирането на последната заплаха за личния си режимъ чрезъ отстраняването на Чудомиръ Александровъ, Станко Тодоровъ, Светлинъ Русевъ и Стоянъ Михайловъ, Тодоръ Живковъ -- поне засега -- се е обявилъ противъ политиката, мърките, идеите и личността на батюшка Горбачовъ. Какво ще бъде крайното решение остава да се види. Засега Живковъ пещели.

Историята, прогреса, и най-важното -- изискванията на живота -- съ студени, груби и безъ чувство на разбиране. За тъхъ оцелява то-ва което е, което съществува. Подмолътъ е неясенъ, повърхността не се вижда. Това което се регистрира въ историята на свъта е това, което изпъква. Затова палачите изтребватъ презъ нощта, тихо, безъ шумъ, затова хората при комунизма изчезватъ безъ присъди, безъ знакъ и безъ зовъ. Този който липсва -- той не съществува. Цельтана палача е да изтреши не само физическото, но и душевното начало, да изтрее паметта, да направи отъ живи хора -- несъществуващи понятия.

ПОМОГНИ СИ САМЪ ЗА ДА ТИ ПОМОГНЕ И БОГЪ!

ПОМОГНИ СИ САМЪ ЗА ДА ТИ ПОМОГНЕ И БОГЪ!

Запада и Америка може би съ ни предали въ Ялта на Сталинъ и на комунизма. Но тъ също така предадоха и поляците. И Чехословакия. И Източна Германия съ Ваймаръ на Гьоте и Лайпцигъ и Дрезденъ. Кьонигсбергъ стана Калининградъ и Бреславъ - Вроцлавъ. Но САЩ / а и други западни страни/ пращатъ помощи -- въ пари, долари, съорожения и други -- на стачниците на Баленса и на полската "Солидарнощ". И ракети на авганистанскиятъ мюджахадинъ които съ тъхъ свалятъ съветски реактивни самолети и унищожаватъ летища, танкове и зарядни складове.

Американците въоръжаватъ и отрядитъ на борцитъ въ Ангола, изпращатъ помощ на съпротивата въ Никарагуа, съюзватъ се даже съ прословутите "червено-кампучийски" отряди на Помъ Поль, подпомагатъ сами или съ съюзниците си, даже понъкога съ червенъ Китай, борцитъ за свобода въ Лаосъ и Виетнамъ. Да не говоримъ за опитите имъ да помогнатъ на каузата на свободата и демокрацията въ страни като Филипините, Панама, Гренада и Хаити.

Общия показателъ е НАЛИЧИЕТО НА ЖЕЛАНИЕ и готовността за действие. Общото мърило -- както винаги -- би било съвпадането на борбата за свобода на известенъ народъ съ американски стратегически интереси въ даденъ районъ. Но докато не съществува наличие за борба при мъстните условия тогава помощъ неможе да се очаква.

Ние неможемъ да призовемъ малкото останали ни здрави сили всрѣдъ народа ни да се вдигнатъ на въоръжено възстание сега. Не сме авантюристи и никога нѣма да поставимъ самото съществуване на държавата и нацията ни подъ заплаха. Даже и за моментъ. Можемъ, обаче, и правимъ

всичко възможно да ускоримъ времето на освобождението ни. При нашитъ условия това се проявява въ непрекъснатата ни дейност за разобличение на комунизма и неговите помощници, съпротива и борба противъ опитите имъ да проникнатъ всрѣдъ емиграцията, подпомагане на съпротивата въ България и подготвяне на момента когато всички българи ще бѫдатъ свободни и господари на своя животъ. Нашитъ възможности не сѫ голѣми, но ние не сме безпомощни. Спрѣхме опитите на София да обсебятъ нашите църкви въ Торонто, Канада и Чикаго, САЩ, проникнахме до гостуващите отъ България танцьори и музиканти въ Канада, разпространихме нашите идеи между спортсмените дошли отъ България въ Съдбъри, показвахме на комунистите въ Парижъ, Западенъ Берлинъ, Виена и Стокхолмъ, че времето на изчакване и пасивна съпротива е въ миналото. Наша литература се разпространява въ България, БОРБА се чете и коментира и нашите последни три апели-позиви сѫ много добре посрещнати въ София и други голѣми градове. Българскиятъ Националенъ Фронтъ е живъ и се бори на страната на своя народъ.

ПОМОГНИ СИ САМЪ ЗА ДА ТИ ПОМОГНЕ И БОГЪ!

ИЗБОРИТЕ ЗА ПРЕЗИДЕНТЪ НА САЩ ПРЕЗЪ 1988 ГОДИНА

На 8 ноември т.г. американските избиратели ще посочатъ своя новъ президентъ. Тази година и дветѣ партии иматъ добре квалифицирани, способни, енергични и интелигентни кандидати. Майкъл Дукакисъ, губернаторът на щата Масачузетсъ е динамиченъ, популяренъ и се радва на подкрепата на голѣма част отъ Демократическата партия, традиционно позната като привърженици на либерални и прогресивни съвращения и идеи. Неговиятъ съперникъ, републиканецъ Джорджъ Бушъ, сегашния подпредседателъ на САЩ, е билъ народенъ представителъ, директоръ на ЦРУ, посланикъ въ Китай и въ ООН и обещава да следва политиката на Роналдъ Реганъ -- най-受欢迎ния и обичанъ президентъ презъ този вѣкъ, заклетъ противникъ на комунизма и приятелъ на поробените народи. БЕЗЪ ДА ПОДЦЕНЯВАМЕ КАЧЕСТВАТА НА Г-НЪ ДУКАКИСЪ, УПРАВАТА НА Б.Н.Ф. И РЕДАКЦИЯТА НА БОРБА ПРЕПОРЪЧВАТЪ ИЗБИРАНЕТО НА ДЖ.БУШЪ!

ДЖОРДЪЙ БУШЪ И ИЗТОЧНА ЕВРОПА

Изъ интервюто дадено отъ Джорджъ Бушъ, кандидатъ за президентъ отъ републиканската партия въ САЩ на 12 августъ т.г. /отпечатано въ ТАЙМ отъ 22 августъ 1988 г./:

въпросъ: Защо искате да станете президентъ на САЩ?

отговоръ: Азъ съмъ изяснявалъ много-кратно защо искамъ да бѫда президентъ. Посещението ми въ Полша /презъ 1987 г./ ме накара да осъзная огромната

отговорностъ на САЩ. Азъ съмъ достатъчно осведоменъ относно днешния кипъ въ източна Европа и мисля, че може би има ако не 50 процента шансъ, поне известна възможност за добиване на по-голѣма свобода за тѣхните народи, при условие че ние следваме нашата политика на различия правилно и я отстояваме. Азъ желая да дамъ надежда за свобода на страните по свѣта понеже това е и основата на нашето съществуване въ Америка, нашата собствена свобода.

ТРАГЕДИЯТА ВЪ РУСЕ

Повече от шест години продължава ХИМИЧЕСКАТА ВОЙНА НА НАШАТА СЕВЕРНА ГРАНИЦА. Да, гражданинът на единът от най-красивите, старинни и исторически значими български градове: РУСЕ, свързанъ съ името на баба Тонка, на Ангелъ Кънчевъ и на единствения лауреатъ на Нобелова награда роденъ въ България — Елиасъ Канети — съ осъдени на загиване. "Плодътъ въ утробите на майките е мъртъвъ преди да се роди, децата трудно ще стигнатъ годините на възрастните, природата постепенно, но сигурно загива — голи клони и мъртви птички, въздухътъ не стига..." Това съ цитати отъ писмото-призивъ на съюза на български-тъ художници до творческия съюзи, отпечатанъ въ Народна култура, бр.7 отъ 12 февруари т.г. 15 дни по-късно 27 ДОСТОЙНИ И ПОЧТЕНИ БЪЛГАРСКИ УЧЕНИ — сътрудници на Института за ядрени изследвания при БАН присъединиха авторитета си къмъ апела на художниците и съ подписите си дадоха доказателство за неугасимата по страстта си гражданска съвестъ на българина /апела имъ бѣ отпечатанъ въ в. Орбита, бр.9 отъ 27 февруари 1988 г./.

СТАРИ АДРЕСИ

Вече четвърта година от Химическия комбинат на другия бряг на Дунав, край Гюргеве — СР Румъния, се стеле строежът на хлорен газ над Русе и над този двеста хиляден град и селищата около него е надвиснала екологическа катастрофа — назаваща се във Фейлетоне: „Там, где птичките не пеят”, поместен в брой 2176 от 23 октомври на вестника. Преди това и по повод на Фейлетона в редакцията се обаждаха много граждани, получиха се писма.

Цитираме само извадки от някои писма:

„... Ние бихме казали, че често боледуват... Що каквато прилича на необявена туберкулоза — то този въпрос вече се химическа война...”

За група граждани
Иван Драгоев
ул. „Белмекен“ 48, Русе налезе, да се разходи, да по-

има хлор! — децата ни говорят на съответното ниво.

5

„Когато раждаш боли, защото от тялото ти се къса животът.

Не белката се забравя. Боли мнозина повече, когато гледаш как с всеки ден се скъсява животът на децата ти. Майка съм на три деца. Какво са виновни те, че са родени във град?

Само три дни след срещата ежедневно, по цял ден има хлор и киселина многократно над допустимата норма.

Светла Тодорова
ж. к. „Дружба“, бл. 2, Русе

„Много хубаво пишете, и то само истината, пишете, напълно съм солидарна с вас, но кажете нещо променя ли се! Това е важното, променя ли се нещо!”

Невена Колева
ул. „Пансион“, бл. „Средец“, вх. Б, Русе

„Изнесеното във вестника е известно на всички русенци. Сега то става достояние на цялата нация. И макар че съдели една публикация ще помогне да се реши проблемът, тя е един малък компенсация за нещастните на 200-хилядния град. Защото винаги при по-скъни хлорни обгазявания десетки граждани завърнат в нашата редакция на кореспондентите на централните средства за масова информация, на всички отговорни инстанции в Русе и столицата с нас тайчиви въпроси: „Зашо не пишете за това, което става в нашия град?...”

Маргарита Кирилова
журналистика във в.
„Дунавска правда“
Русе

„Ако не се вземат решителни мерки, не е трудно да се прогнозира какво ще стане. Ами една производствена авария, ами едно земетресение!... Не, не трябва в наши дни да се допусне 200 хиляди невинни граждани да живеят като обречени... Решението е единствено в пълното преустановяване на загада във всеки друг вид производство...“

Велизар Павлов
ул. „Кирил и Методий“ 2,
Русе

... Четох и препрочитах „Там, где птичките не пеят“. Стана ми страшно. Аз самата съм родена, расла и учила в град Русе. Там са моите близки, роднини, колеги и приятели. Един град, който непрекъснато расте и се развива. Град, който предизвиква възхищение. Той трябва да се запази все така прекрасен, да продължат хората там да се трупат и живеят спокойно, да тичат децата в хубавите озеленени паркове и аллеи край изкуствния бряг Дунав.

Читателка от София

Люс Симеонова. И даце със зачорен
ни очи и завързани кърпи
на неслетата слушат за „страж
ни“ завод. Те недоумяват от
репликите на възрастните:
„Как ще я изреме така!...“

Димитрика Цонева
ул. „Станке Димитров“ 70,
вх. „Ж“, Русе

Писмо-призив на Съюза на българските художници до творческите съюзи

Създатели на българската култура

Пет години граждяните на един от най-красивите български градове живеят в обстановка на химическа война. Истинските граници на поражението не можем дори да си представим.

Плодът в утробите на майките е мъртъв, преди да се роди, дъщерята трудно ще стигне годините из възрастните природата постепенно, но сигурно загива — голи клони и мъртви личинки въздушът не стига.. Русенци живеят осъденi и обречени в обстановка на постоянно страх и тревога. Атмосферата е отровена многократно над всички допустими граници и норми. Хората губят доверия в институции, в ръководството и най-вече в съните на човешката взаимопомощ и солидарност.

В последно време се направиха известни положителни стъпки. Беше съобщено, че заводът е спря за реконструкция, но има отделения, които продължават убийственото производство. Тези дни Русе отново беше покрит с гъст отровен облак. Имашо е да доказваме отговорността, която имат всички — особено хората, които имат творчески сили и обществени възможности за влияние и въздействие. Това, което не е възможно официално да се постави, никога сме длъжни да го кажем, и то така, че да се чуе и разбере. Гласът на изкуството е имал силата на истината. Повече отвескано-
гава този глас трябва да гърми като тревожна камбана.

Град Русе, съдбата на русенци е изпитание за съвестта на нацията, изпитание е и за българскиите художници, писатели, журналисти, композитори, артисти, архитекти, изпълнители. Никой няма да ни прости, че не сме били информирани за това, което става, че сме били съобразителни повече, отколкото позволява човешкото достойнство, че сме били по-малко граждани, когато е трябвало да бъдем художници! Създалите на духовни ценности нямат право на равнищие. Мълчанието боли повече от пораженията на отровния газ!

„ВИК ЗА ПОМОЩ!“ — Така започват хиляди
текущи на мястото от Русе. Ето икон от тях:
... Искаме да се премахнат тези химически
зароди!

Ще допуснете ли да има други истини след
Чернобил и Бопал?

Искаме да живеем и работим нормално, без

Подкрепете нашето искане!
...Изпитвам страх, ужас и мъка. Ако стане
варвар! Живея на кед. Близнаките ми ходят на
училище. Но последната родителска среща клас
натаказа, че ще връща децата, които са без
длъжки в чакалката. Така ли трябва да живеем! И
децата вече са стратуваат за живота си.
Мисъл за преминаването през живота е
така

„НЕ ИСКАМ ДА ИМА ПОВЕЧЕ ХЛОРИ
КОГАТО ИМА ХЛОР, МИ СТАВА ЛОШО,
ПОВРЪЩАМ, БОЛИ МЕ ГЛАГАТА,
НЕ МОГА ДА ДИШАМ, ВЪЗПЛАЗВАТ
МИ СЕ ОЧИГАВА“

Борзая — 12-годишна

.... Достатъчни бяха пет години, пръз ~~които~~
бяха обгряли с хлор, достатъчно много спо-
тавки абфти, достатъчно мъртвородени деца,
достатъчни родени изроди! СТОП! Достатъчно
време мина, откакто връх в този хлорен кашан,
се даде гласност, с надеждата, че въз-
дъхът ще е оправен.

Дарънкето ни е изчерпано. Смятаме, че и
ми като всички останали граждани на нашата
република имаме право да живеем с перспек-
тива, да градим бъдещето на нашите деца и
внуци.

ДА СЕ СПРАТ ХЛОРНИТЕ ЗАВОДИ — това е искането на всички майки, които искат да запазят живота на своите деца...

Молим и се надяваме на подкрепа! Молим,
помагащи!

Българските творци трябва да отговорят на
този ВИК ЗА ПОМСЩ със представата на свое
то изкуство, с общественото си присъствие и
авторитет — задно да създадем обстановка
на взаимомощ и солидарност с гражданите
на Град Русе. Социалистическа България има см
ел и възможности да гарантира живота на свои
те граждани. Разбираме, че въпросът има и по
литически страни. Но когато става дума за жи
вот и съдбата на гора, никакви други съобра
жения нямат и не могат да имат място. Няма
по-висша политика от Човека — от тази, дока
зана на дело, а не на думи! Българският народ
трябва да знае истината! Съдбата на Русе е съд
ба на нацията!

Град-Русе не бива да загине!

Хората трябва да живеят

S. IL 174 r-

УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ ХУДОЖНИЦИ

„УЧЕНИЦИ! сме Не може да волеят да
си преоставят, че и между нас има ба-
дещи майки. Всичко това ни трябва да
се чувстваме безпомощни.“

„СТРАШНО е! Майка сме и ки боли.
Изложбата ѝ има сълза и търбва да
се види от всеки, който живее за града
за природата, за хората. Благодарим ви,
мие хора, за потврдяващата истинка“

МНОГО жители на Русе се наслаждават на любими град. Съжалявам, че пред разход. От няколко години аз и детето ми боледувам непрекъснато от бронхопневмония. Всеки сутрин се събуждам с висъцата да го грабна в да заминава. Но къде? Мъжът ми е кореняк русенец и в решка да остане в потъващия кораб... Тази изложба ме трогна до сълзи...

НЕКА Екология '88" бъде излож-
бя на русенски цвета."

„ДЕЦАТА“ не не желают да се изсъдят от любимия роден ерд. Желают да живеят в него и да се боят за живота си.

и него. Обичай ти до болка, Рус!"
НЕКА път-после го будят не засне-
ти в домушката си.

РЕДАКЦИЯТА НА „НАРОДНА КУЛТУРА“ ПРИСЪЕДИНЯВА СВОЯ ГЛАС
КЪМ ПИСМОТО-ПРИЗВИ СБХ
ПОДКРЕПЕТЕ ГО И ВНЕ, ТВОРЦИ
НА КУЛТУРАТА! ГРАДЪТ НА МУЗИКАТА И ЖИВОПИСТА, НА БАБА
ТОНКА И ЗАХАРИ СТОЯНОВ, НА
БЪЛГАРО-РУМЪНСКОТО БРАТСТВО
ЗАСЛУЖАВА ТОВА!

**ЗАСЛУЖАВА ТОВАГА
ПИСМОТО-ПРИЗМВ В ИЗПРАТЕНО
И ДО СЪЮЗА НА РУМЪНСОИТЕ ХУ-
ДОЖНИЦИ.**

Въпреки протестите, манифестиците и апелите на русенското население, въпреки застапничеството на голъма част от българския интелектуалци, даже въпреки съпротивата на хора като Соня Бакишъ, съпругата на Станко Тодоровъ, токуто изключенията от Политбюро дългогодишен помощник на Живковъ, Софийските ШАЙКАДЖИ ПОКАЗВАТЬ ОТНОВО ПРЕДЪ ЦЕЛИЯ БЪЛГАРСКИ НАРОДЪ И ПРЕДЪ ОСТАНАЛИЯТЬ СВЪТЪ своето нехайство и незачитане на правата на българските граждани. По-долу предаваме въ факсимиле двата апела, както и писма на русенци отпечатани въ софийски ежедневници, които са красноречиви. Надяваме се, че при следващата среща на нашите емигранти съ изпратеният емисари от София нашите читатели ще повдигнатъ въпроса за РУСЕ и ще заклеймятъ както се следва престъпната политика на българските комунисти.

БНФ не остана настрана от борбата на народа ни. На 27 май 1988 г. ЦУС на БНФ въ лицето на своя председател, д-р Николай Г. Алтънковъ изпрати официаленъ апелъ до Агенцията по опазване на околната среда при ООН съ копия до Центърът за човешки поселнища при ООН, Организацията за координация на природни бедствия при ООН и Световната здравна организация, съ молба за вземане на мерки за спасяването на градъ Русе и неговите жители.

Въпросите на екологията, опазването на околната среда и борбата за чистъ въздухъ, ведра природа, свежи краазори и синьо небе са човешки, но тъ също и политически проблеми. Като такива тъ се оценяватъ -- видно е -- и отъ комунистите отъ Собия. Твърде е възможно щото първото голъмо отражение за свобода да се развие на полето на екологията. /Вж. също уводната статия и анализа на Вл. Костовъ/.

НИЕ, ДОЛУПОДПИСАННИТЕ сътрудници на Института за ядрени изследвания и ядрена енергетика при БАН, присъединяваме своя глас към тръбожното писмо-призов на Съюза на българските художници, отпечатано във в. „Народна култура“, бр. 7, от 12.II.1988 година за спасяването на жителите на Русе, отразяни от вредни хлорни газове.

Страшно дори да помислиш, че хиляди деца, жени и мъже в нашата страна се раждат и живеят в условия, опасно застрашаващи тяхното здраве и живот.

Потресаващ е фактът, че в продължение на пет години не е намерен изход от създаденото положение. Ще е сложен край на тази своеобразна химическа война.

Напълно сме съгласни с българските художници, че „Никой няма да ни прости, че не сме били информирани за това, което става...“. Същевременно виждаме, че отсъствието на публичност относно екологическото състояние в района на Русе е и пречка за вземане на ефективни мерки (а не на полумерки!) за защита на населението. Нима може човешко сърце да не трепне, като си представи деца с маски на лицето!

Крайно време е да си дадем ясна сметка, че това, което днеска спестяваме от разходите за пречиствателни и предпазни съоръжения, утре ще бъде стократно платено, ако не от нас, то от нашите деца и внучци.

Ние се присъединяваме към призыва на СБХ химическите заводи в Гюргево да бъдат спрени. Същевременно смятаме, че имаме повод да се замислим сериозно за състоянието на екологическата ни среда въобще. Подади това предлагаме следното:

1. Да се потърси съдействието на компетентни международни организации, в това число на новосъздалената Международна фондация за оцеляване и развитие на човечеството, за извършване на обективна оценка на екологическата обстановка в района на Русе и предлагане на мерки за радикално решаване на въпроса.

2. Най-компетентните здравни органи у нас спешно да организират опазването на здравето и лечението на населението на Русе и най-вече на детската и бременните жени, като при необходимост се прибегне и до евакуация.

3. Българската телевизия всеки ден, наред с прогнозата за времето, да излъчва бюллетин за екологическото състояние на Русе и околните

4. Да бъде съставен и публикуван „черен“ списък на занаятчии замърсители на околната среда в нашата страна. Обектите, включени в „черния“ списък, да бъдат обезопасени в разумни срокове или ако това не е възможно, да бъдат спрени.

5. Всички областни вестници поне веднъж седмично да публикуват бюллетини за екологичното състояние на областта.

В поне един от централните вестници ежедневно да се публикува бюллетин за еколо-

гичната обстановка в столицата.

В бюлетините задължително да се отразяват с цифри замърсяването, които са по-големи от пределно допустимите, и да се посочват основните източници на замърсяването.

6. Съюзът на научните работници и Научно-техническите съюзи в България да се включат с конкретни действия в борбата за екологично оздравяване на страната и да разработят свои програми в това отношение.

Не бива да допускаме трагедията на Русе днес да стане утре съдба и на други градове в нашата страна!

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА. Писмото е подписано
от проф. д-р Димитър Цен Стоянов и още 26 души.

ВИК

ЗА

РУСЕ!

Димитър Цен Стоянов
Ангел Костадинов
Михаил Георгиев
Иван Димитров
Симеон Симеонов
Георги Георгиев
Петър Петров
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов

Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов

Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов
Симеон Симеонов

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

CENTRAL EXECUTIVE BOARD

DR. IVAN DOCHEFF
Honorary President

DR. NIKOLAY ALTANKOV
President

Incorporated in the State of New York
November 7, 1956
Non Profit Organization
Bldgs 23307 November 16 1962
Federal Tax Exempt #36-320852
I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1987
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 36R-11031, November 20 1967

Mailing Address
P.O. Box 3795
Santa Barbara, California 93130
U.S.A.

May 27, 1988

United Nations Environment Programme
P.O.Box 30552
Nairobi, Kenya

Gentlemen:

We are writing this letter to you -- with copies also sent out to the U.N. Centre for Human Settlements, the Office of the U.N. Disaster Relief Coordinator and the World Health Organization -- in regards to a very grave problem concerning the lives and the welfare of the inhabitants of one of the largest cities in our country -- Rousse, Bulgaria.

The birthplace of the Nobel Price winner for literature -- Elias Canetti -- is at present almost uninhabitable, its citizens are suffering, and the little children of Rousse, our hope for the future are condemned to a slow and painful torture.

For more than five years the air of the city of Rousse has been systematically polluted by the toxic emission of chlorine, the yellowish-green heavy ill-smelling element which is still being disseminated from local factories as well as from a neighboring chlorine factory situated across the river Danube, in Roumania. Cries and appeals for help to the authorities have been unsuccessful. For reasons known only to themselves the Bulgarian and Romanian governments and their respective health agencies have refused to deal with the problem.

The situation has become more than intolerable: children cannot go to school, old people cannot walk the streets and the poisonous gas has claimed many lives and untold suffering among the population. On February 12, 1988 the Union of Bulgarian Artists published its Appeal to other intellectual association to join in the struggle for the salvation of Rousse. Two weeks later 27 Bulgarian scientists and members of the Institute for Nuclear Studies at the Bulgarian Academy of Sciences issued a similar Appeal. We beg you to intervene on behalf of the long-suffering people of Rousse. Please, let us save the children and the innocent.

Respectfully Yours,
Dr. Nikolay G. Altankov
President, Bulgarian National Front, Inc.

cc.as per text

Към града се понесе срамната обиколка, превзе реката и запълза из кварталите...

На Брега на Дунава има паметник на чакаща майка. Баба Тонка е застинала дълго време очаквани на склоновете си. Сега тя чака и вестта, че нейните гайди правищи ще растат здрави. Върваме, че ще дочака този близък ден.

С. ДУНАВСКИ, Русе

След петгодишно обгазяване и след като четвърти пореден ден се задушавахме от прекомерна та, над допустимата доза, хлорна мъгла, със сълзи на очи в болка в сърцето призовавахме всички майки за помощ. Писали сме и до много други институции, но столовор получихме само от ЦС на БПС който препратил писмото ни до Комитета за опазване на природната среда. А колко писма сме писали преди това. Колко телефони сме въртели — да не говорим!

Откъде ще дойде човешката?

Колективът на дунавски драгажен флот, Русе

Кога се появява по улици и над улици, кога идва и кога си отива, никой не знае. Усещам го с малко закъснение едва когато ме стисне за гърлото. Иде ми да му извика напръщен: "А бе ти пак ли довтаса?", ама си тръза, защото няма кой да ме чуе. А вън е кротък, никога не видя шум. Но само това му е хубавото. На протестите ми да мя остави най-сетне на мира, за пет пари не мя обръща внимание. Затуй, като почне да ме душа този хлор, не викам за помощ и не се браня с юмрук, а се хващам за носа. Най-напред с едината, а после и с другата ръка.

ЕНЧО ТОПАЛОВ, Русе

Днесъ България е изпълнена съ напрежение и очакване. Всички сърдства за масова информация пишатъ, че въ страната ще се извършатъ политически и икономически промъни, които щъли да донесатъ на народа по-голъма демократичностъ въ управлението, повече лична свобода и право на гласностъ, по-съвършенъ икономически механизъмъ позволяващъ частично да се прилага частната инициатива, принципа на конкурентността и самоуправлението на стопанските предприятия.

За никого не е тайна, че отъ самото налагане на комунистическия режимъ въ България цълтиятъ нашъ народъ непрекъснато е мечталъ за демокрация, за свобода на словото и печата, за правото да упражнява свободенъ трудъ и да бъде независимъ. За това сега, когато се заговори за промъни, търпимостта все повече се изчерпва и обстановката нажежава.

Въ печата се появиха съобщения и статии въ които се подлагатъ на жестока критика досегашните методи на управление, организация и производство. Непрекъснато се съобщава за безобразия въ икономиката, за злоупотръба съ служебното положение, за заблуждаване на общественото мнение. Все по-смъло се пише, че българското стопанство и държава скъзправени предъ стопански крахъ. Ето нѣкои изводки изъ пресата:

"Ножътъ е опрълъ до кокала, така повече не може, на карта е поставена съдбата на социализма и плодоветъ отъ творчески усилия на цълите поколения"/ в-къ Литературенъ Фронтъ, бр.41/8.10.87, статия отъ Т.Жечевъ "Въпроси за размишления"/.

"Ако не се отречемъ категорично отъ стереотипите на една практика, показала своята непригодностъ, нашето утре ще си остане подъ въпросъ" /сп.Жената днесъ, кн.11/87, статия отъ К.Андръевъ/.

"Ако тръбва да бъдемъ докрай откровени, става дума за такова отслабване съ което се поставя подъ въпросъ икономическото и политическо оцъфляване на социализъма като система" /в-къ Погледъ, 20.7.87/.

Въ много вестници могатъ да се срещнатъ заглавия като "Неподчинение на шаблона", "Противъ порочните взаимовръзки", "Срещу стихията на мързела и некадърността", "Корупция - облечена въ власть", "Докога алтернативата на "нѣма" ще е "нѣма да има"??", "Ще бѫдатъ ли наказани безответствеността и произволътъ?" и т.н.

Доста смълни статии отъ които личи нетърпимостъ и желание за разправа. Въ нито една публикация, обаче, не се назоваватъ пръко истинските виновници за тежкото социално-икономическо положение на страната. Човѣкъ като чете тѣзи материали лесно може да разбере кои са виновниците, но официално никой не смѣе да ги назове. Страхътъ отъ репресии и служебни наказания, владѣлъ народа ни години наредъ, трудно може да бѫде преодолянъ.

Авторитетъ на самите статии не останаха безнаказани. Само нѣколко месеци следъ като се заговори за гласностъ и демократизация, цъллото ръководство на телевизията бъше смѣнено поради "неправилна и неконструктивна критика"срещу правителството. Същото се случи съ в-къ Трудъ и нѣкои други ежедневници. Въ началото на октомврий 1987 г. бъше свикана научно-практическа конференция по проблемите на журналистиката, на която се дадоха указания кой и какъ тръбва да бѫде критикуванъ. Последва цѣлостна реорганизация на дейността на радиото и телевизията.

Следъ като журналистите и публицистите бъха смѣрени, а нѣкои уволнени и наказани, тѣ станаха по-предпазливи въ писанията си, но не

престанаха да критикуватъ недълзитъ на българската икономика. Тъхната критика, обаче сега се насочи отъ управляващите къмъ управляемите. Българската официална пропаганда по указанията и надзора на Политбюро на БКП изведнъжъ ни въ клинъ ни въ ръкавъ заяви, че причинителите на тежката стопанска и социална криза обхванала страната съ СРЪДНИТЕ ЧИНОВНИЦИ! Сега тъ съ станали символъ на бюрократизма и се смята, че тъ ще бъдатъ основната пречка въ осъществяването на "обновлението".

Кои съ въ същност тъзи "сръдни чиновници", които споредъ комунистите съ довели България до ръба на пропастта? Споредъ тъхъ, това съ всички специалисти съ висше и сръдно образование: инженери, икономисти, химици, агрономи, зоологи и др., работящи въ предприятията, стопанските организации и министерствата. Това съ началниците на отдъли, замѣстникъ-директори, главните специалисти и научните работници, т.е. цѣлата българска интелигенция. На нея сега комунистите обявяватъ война, подобна на тази, която Мао-Цзэ-Дунъ обяви на китайската по време на културната революция.

Министрите, председателите на комитети, членовете на Ц.К. и Политбюро съ извѣнь сферата на критиката и обвиненията. Тъ се обявяватъ отново за непогрѣшими и праволинейни и единствени радетели и привърженици на обновлението. Пропагандата твърди, че тъ едва ли не съ били жертва въ ръцетъ на сръдния чиновникъ, който си е игралъ съ тъхъ както е намѣрилъ за добре, и затова управлението имъ не било успѣшно.

Всъки въ днешна България знае, че когато става въпросъ за извѣствуване на жилище, добра служба, приемане на сина или дъщерята за студенти, за купуване на кола съ предимство, за прекратяване на съдебно преследване и т.н. тръбва да има солидни връзки. Кой всъщност въ България може да раздава безвъзмездно, ей така, по прищѣвка, жилища и служби на приятели и роднини, кой може да нареджа на ректора на С.У."Климентъ Охридски" да приеме за студенти децата на този или онзи, кой може да прекрати заведено съдебно дѣло. И най-наивниятъ човѣкъ може веднага да каже, че това не е по силите на сръдния чиновникъ.

Авторътъ на тази статия лично е получавалъ писмени нареддания отъ бившия председателъ на ДКНТП /Държ.комитетъ по научно-техн.прогресъ/ и членъ на Ц.К.на БКП Начо Папазовъ, за приемане на некласирани се негови протежета за редовни студенти, противно на всѣкакви закони и наредби. Такива писма съ изпращали не веднъжъ Станко Тодоровъ, Огнянъ Дойновъ, членове на Политбюро и много други. Разбира се въпросътъ за приемане по незаконенъ начинъ на студенти въ българските университети е единъ отъ най-незначителните въ сравнение съ други, по-важни престъпления, като незаконното присъяване и раздаване на жилища отъ държавния фондъ, обсебването на земя за лична полза, строителство на нелегални вили и т.н. Както казва народътъ и хлѣба и ножа е въ тъхни раце, за тъхъ всичко е възможно.

Напримеръ какво може да се каже за председателя на СГНС /Соф. градски нар.съветъ/ Дико Дикинъ, който раздава апартаменти на близки и познати, ей така, за да демонстрира сила и властъ, ако не най-безочлива подигравка съ тъзи, които съ десетки години чакатъ да получатъ жилище съобразно законите? Съ какво може да се сравни присъяването на апартаментъ, който стои заключенъ въ кв.Лозенецъ, защото е предназначенъ за свадбенъ подаръкъ на 15 годишната му дъщеря, ако не съ най-обикновенъ хайдутлукъ? Съ какво може да се обясни преждевременното освобождаване

на Янчо Таковъ / синъ на члена на Политбюро Пеко Таковъ/, осъденъ за търговия съ наркотици и черноборсаджийство, и назначаването му веднага следъ това за директоръ на направление въ бившето министерство на леката промишленост, ако не като подигравка съ право-то и законността? Не съ ли подигравка съ законността и случайнъ, когато синътъ на Т.Живковъ, Владимир Живковъ -- познатъ на софиянци като голъмъ пияница и побойникъ -- винаги следъ нѣкой скандалъ по живо, по здраво е завежданъ въ домътъ му отъ органитъ на МВР, а привлеченитъ подъ отговорност за хулиганство, разбира се съ мълчаливото одобрение на баща му, съ винаги други лица?

Какво може да се каже за сексуалните оргии на Венелинъ Коцевъ и неговите приятели отъ близкото минало, освенъ че съ знакъ на моралната и нравствена деградация на самозабравилите се величия? Къде е социалната имъ справедливостъ, когато за всички българи строителството на вили въ полите на Витоша и другите национални паркове е забранено съ законъ, а за хора като Георги Караманевъ, зам.председателъ на Мин.Съветъ, Пенчо Кубадински, членъ на Политбюро, Тано Цоловъ, зам.председателъ на Мин.Съветъ, Мишо Мишевъ, членъ на Ц.К. и много други тази забрана не важи.

Всъки българинъ знае, че томовете на Тодоръ Живковъ /съ които съ публикувани негови речи и изказвания предъ конгреси, конференции и събрания/ съ написани отъ цѣла армия научни работници и негови сътрудници. Той обаче не се посвещава да си сложи името отпредъ като че ли е авторъ на написаното. Не само това, ами е и съ претенцията да получи огромния париченъ хонораръ, който обикновено държи лично да преbroи.

Българската действителност е изпълнена съ случаи на корупция, грабителство и злоупотрѣби, въ които често главни действуващи лица съ членовете на Политбюро, Ц.К. на БКП и правителството.

Народа ни има една хубава поговорка: "Рибата се вмирисва отъ къмъ главата". Примѣра, който се дава отъ горе е толкова заразителенъ че днесъ всъки висшъ ръководителъ за да има възможност да прави каквото си иска -- безъ да спазва законите -- се обгражда съ вѣрни служители, които безъ много думи знаятъ какъ да се държатъ и какво да правятъ за да угодятъ на началството. Ако нѣкой отъ тѣхъ не спазва правилата бива изгоненъ, разбирај премѣстванъ на по-нискостояща и нископлатена работа. Така Тодоръ Живковъ винаги е билъ обгражданъ съ вѣрни хора като Станко Тодоровъ, Вл.Боневъ, Г.Трайковъ, Боянъ Българановъ, Гриша Филиповъ, Пенчо Кубадински, Митко Григоровъ, Начо Папазовъ, Бор.Велчевъ, Добри Джурковъ, Г.Йордановъ, Г.Караманевъ, Йонко Пановъ, Вес.Йосифовъ и др. По единъ или другъ поводъ за непослушание частъ отъ тѣзи корумпирани личности биватъ ту издигани, ту смъквани за да се покаже на останалите, че послушанието се награждава, а не послушанието -- наказва. Въ най-близкото си обкръжение Т.Живковъ винаги е предпочиталъ да има хора, които съ преданни само на него, а не на народа и държавата. Тѣзи хора винаги съ си затваряли очите предъ безобразията и некадърността на своя шефъ и лично съ го поощрявали да потъне още повече въ блатото на развалата, за да могатъ и тѣ да се въползватъ колкото може повече отъ привилегиите на властта и удоволствията отъ беззаконията.

Съратниците на Т.Хивковъ за да не останатъ по-назадъ отъ него, също се обградиха съ върни службани, които отъ своя страна създадоха свой антуражъ и т.н. Веригата е толкова дълга, че е опасала България надлъжъ и на ширъ. Както се изрази неотдавна писателят Иванъ Балабановъ, управниците живѣятъ споредъ правилото "Азъ на тебе - ти на мене", докато обикновениятъ българинъ е оставилъ на произвола на съдбата.

Мой колега веднъжъ ми каза" Ако тъзи корумпирани държавници бъха хиляда, или две хиляди, народътъ ни ще ги изтърпи и изхрантуши нѣкакъ си, но покрай тъхъ се навъдиха толкова много престъпници, че ми е чудно докога нашиятъ българинъ ще издържи".

Това грабителство продължи цѣли 44 години и най-после се видя, че нѣма повече отъ къде. Държавната казна е празна, правителството е потънало въ дългове спрѣмо източни и западни кредитори, а народътъ не желае да се труди за този що духа.

Същите тъзи хора, които доведоха нѣщата до толкова критична ѡаза, изведнъжъ започнаха да говорятъ за промѣни и да обвиняватъ българската интелигенция, че тя е виновна за упадъка. Това обвинение най-малко може да се нарече дебелоочие, задъ което се крие добре пре-смѣтнатъ ходъ за отвлечане на общественото внимание.

/продължава въ идущия брой на БОРБА/

проф. Симеонъ Недѣлковъ,
Вашингтонъ, САЩ.

РАЗЛИКА МЕЖДУ СССР И САЩ

Журналисти запитали емигриралия въ САЩ съветски комикъ Яковъ Смирновъ дали гражданинъ въ СССР могатъ да говорятъ публично и да изказватъ мнението си - сега, следъ новата политика на Горбачовъ за гласностъ.

--Да, казалъ Смирновъ, гражданинъ иматъ пълна свобода.

Тогава, запитали журналистите, каква е разликата между Америка и Русия.

-- Разликата е тамъ, отговорилъ комика, че хората въ Америка продължаватъ да иматъ свобода и следъ като сѫ говорили.

ПРЕДУПРЕДИТЕЛНА ДОПИСКА ОТЪ БЪЛГАРИЯ

Братя емигранти: пазете се отъ пътуващи въ чужбина разни комунистически агенти, всѣки отъ които е изпрашанъ съ задачи. Не забравяйте, че ТЪ ВСИЧКИ ПРИНАДЛЕЖАТЬ НА УЕЙЦИТЕ НА НАШИЯ НАРОДЪ! Понастоящемъ пътува изъ Европа Веселинъ Костовъ, родомъ отъ софийските села, който е убиена на майоръ Ангеловъ, командира на броноизтребителната дружина въ Новоселци и неговия адютантъ, Дюлгеровъ и двамата убити непосредствено следъ Девети септемврий 1944 г. Този същия Костовъ е убиена и на началника на полицията Ролевъ и на полицая Атанасъ Марковъ. За тия му престъпни заслуги Костовъ бъше началникъ отдѣлъ въ Държавна сигурностъ, и сега е пратенъ изъ Европа по задания на началниците си. Неговата сестра Станка Цилева, по-рано живуща въ Копенхагенъ, Дания, а сега обаждаща се отъ Хонолулу, Хаваи е също агентъ на Д.С. Отъ сигурно място знаемъ, че тия хора сѫ опасни не само за мѣстните власти и реда въ страните които посещаватъ, но и за нашата борческа емиграция. Бѫдете на щрекъ!

П.Дончевъ, София /псевдонимъ/

ПОБЕДА НА АНТИКОМУНИСТИЧЕСКАТА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ ТОРОНТО.
НЕЗАВИСИМОСТТА НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА "СВ. ТРОИЦА"
ВЪЗВЪРНАТА СЛЕД ДЪЛГОГОДИШЕН СЪДЕБЕН ПРОЦЕСЪ. ПОДРОБНОСТИ:

Върховният съдъ на Онтарио, Канада произнесе своето решение: църквата "Св.Троица" принадлежи на Свободната Православна Църква и свещ.Благой Чифляновъ, пратен отъ софийския Св.Синодъ, намиращъ се подъ пръката контрола на Антихриста -- ЦК на БКП -- нѣма право да служи въ тази църква. Това епохално решение на съда, изразено отъ върховния съдия г-нъ Ж.Холандъ е завършена на борбата между здравитъ български православни емигранти и силитъ на безбожния комунизъмъ, който се опита да използува черквата и най-светитъ чувства на вѣрующитъ, да пустне пипала всрѣдъ емиграцията, да я разстрои и деморализира.

Въ решението на съда между другото се казва, че черквата Св. Троица, като емигрантска църква, се основава на главния принцип "църквата да биде независима отъ каквото и да било влияние или контролъ отъ страна на атеистично или комунистическо правителство. Нѣма съмнение, че за ЦЪРКВАТА ВЪ ИЗГНАНИЕ, ЧЕРКВИТЕ ВЪ РУСИЯ, КАКТО И ТЪЗИ ВЪ ДРУГИТЕ КОМУНИСТИЧЕСКИ СТРАНИ ЗАДЪ ЖЕЛЪЗНАТА ЗАВЕСА, ВКЛЮЧИТЕЛНО БЪЛГАРИЯ, НЕ Сѫ СВОБОДНИ И НЕЗАВИСИМИ, НАПРОТИВЪ - ТЪ Сѫ ПОДЪ КОНТРОЛА НА КОМУНИСТИЧЕСКИ И АТЕИСТИЧНИ ПРАВИТЕЛСТВА".

Нека всички пратеници на завладяния отъ БКП софийски синодъ си взематъ бележка. Нека отговорятъ предъ своята съвест -- могатъ ли да служатъ Богу въ сѫщото време когато служатъ Мамону. Върватъ ли тъ, че служатъ на нашата изстрадала майка-църква, когато работятъ за нейното разрушение? Колко църкви сѫ построени отъ покорения Св. Синодъ въ България отъ 9 септемврий 1944 г.насамъ? И колко върни Богу и родната православна църква истински свещенослужители бѣха избити отъ сѫщите тъзи червени тирани, подъ чието ржководство днесъ е Синода на Патриархъ Максимъ и неговитъ църкви въ чужбина.

Емигрантитъ- антикомунисти направиха грамадни жертви, но отстояха докрай и извоюваха победа. Решението на Върховния Съдъ на Онтарио отъ 23 юни т.г. не е само една мѣстна победа, но принципно потвърждение на нашата права кауза. Ние поздравяваме българските емигранти-антикомунисти отъ Торонто за тѣхната самоотверженостъ и доказана твърдостъ въ извеждането на борбата докрай. Въ седемъ и половина годишния процесъ, който погълна надъ 250,000 долара съ гордость водиха борбата нашите водачи въ Канада: инж.Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Цоню Градинаровъ и много членове на БНФ. Имотите на църквата се предадоха на законното ржководство и свещениника-натрапникъ и узурпаторъ бѣ изгоненъ.

На 3 юлий 1988 г. въ отново свободната наша православна църква въ Торонто се състоя тѣржествена служба, извѣршена отъ свещ. Стефанъ Митовъ, който ще бѫде свещеника на независимата "Св.Троица". Грамадно множество емигранти присъствуваха на службата. Тъ зачетоха паметта на всеобщания починалъ отецъ Михайлъ, който до края на живота си се бори да запази своята църква отъ комунистическите посегателства. Дѣлото му сега възвѣржествува.

БЪЛГАРСКИТЕ КОМУНИСТИ И НАШАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА

Нестихващите грижи от страна на софийските управници за сърдцата, душите и ПАРИТЕ на емигрантите в чужбина съ известни всичкиму: изпращат се постоянно нови емисари, свещеници, дякони, боядисани червени комисари в раса и килимявки, културни групи, религиозни хорове и ансамбли... списъкът е дълъг!

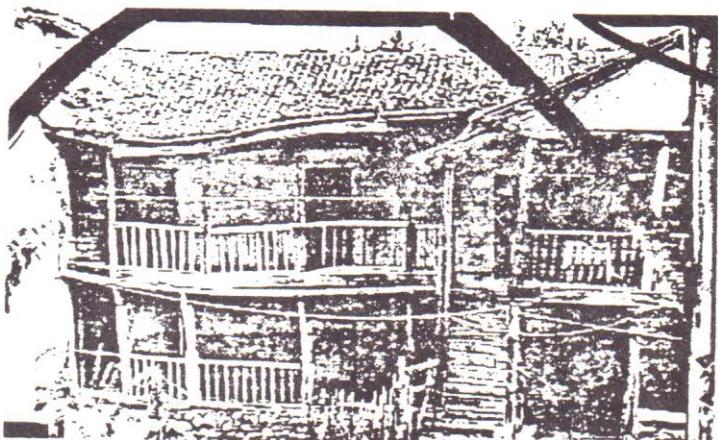
Въ България, разбира се, положението е съвсем различно. Църквите се затварят, подлагат се на разруха и опустошение, съ изключение на няколко показни обекти за чужденци и "полезни идиоти" религията в страната ни е подложена на систематична и непрестанна репресия, която започна съ убийствата и саморазправите съ българските свещенослужители на 9 септември 1944 г., продължи съ тяхното подтикане, забрана на Св. Синод и на местните църковни общини за развитие на дейност и кулминира въ небижданото и НИКОГА НЕ СЛУЧИЛО СЕ в нашата история разрушение на всички наши културни и религиозни паметници.

Съ временно настъпилата "гласност" въ България пресата показва от време на време частици от скандалните и престъпни прояви на комунизма по отношение на църквата ни и нейните имоти.

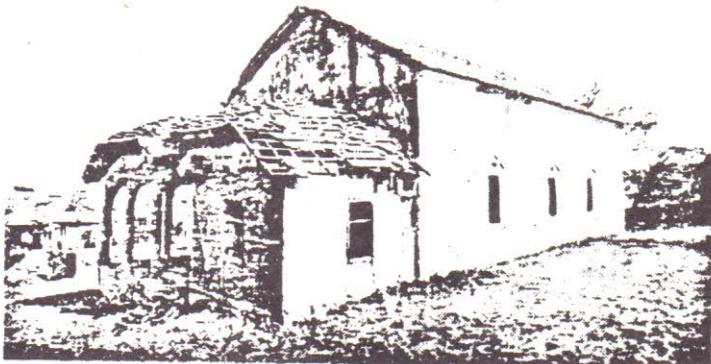
.. ПИШАТЬ НИ...

... Предприемат сега и преустройство административно и по окръзи. Така Русенски и Старо-Загорски окръзи съ заличени и създадени нови. Стара Загора преминава подъ Хасковски окръгъ, което не радва много хора и обърква чувствително понятието за административното дължение на страната и в чужбина. Липсата на хранителни продукти от първа необходимост е неимовърно голъма, почти катастрофална. Власти съ заявяват, че зеленчуци нямали и нямало и да има въ близко бъдеще. Настъпили съ болести и епидемии, от които най-честата: инфекционен хепатитъ, който мащно се лъкувалъ. Болниците, въ окаянъ видъ, лъкарите обезсърдчени и безпомощни.

Вижте снимките които следватъ и следващия път на културно или религиозно тържество покровителствувано от българските консули ПОПИТАЙТЕ ГИ докога ще продължава това кощунство съ тъзи светини.

Горноводенският манастир [XVIII—XIX век] преди окончателното разрушение на горния етаж

В Белотинци може би вече не е останало и това

Раб.Дъло, 5.6.1988 г.

Не зная просто, до къде ще докаратъ още нъщата тия некадърници у насъ, за да не ги нарека престъпници. Умориха народа ни, а Запада преговаря за търговски и културен обменъ, прави имъ евала, мили очи, смъсени предприятия и смъсени банки и имъ създава нови възможности за постове въ чужбина за привилегирани, а за обикновения народъ никой не мисли. Вмъсто да се обединятъ всички сили на Запада и осъждатъ най-сетне цълото безобразие, което продължава въ източните страни и се взематъ обединени мърки за разобличаването имъ, за проваляне на пъклени имъ планове, дава имъ съдействие и имъ се подава помощна ръка. Заклеймиха фашизма и хитлериз-

ма, а не искатъ да съзнаятъ стократно по-голъмoto днесъ зло за човъчеството. Нали се цели да се създаде навсъкъде единъ свѣтъ на свобода и правда?

Ние, обикновени хора, виждаме ясно всичко, а мърдевни политици и държавни може си затварятъ очитъ и гледатъ примирнически и отстапчиво на опасността, която застрашава всички, не само потъпканите и онеправдани народи днесъ. Не знаятъ ли самата горчива, печална истина по цѣлата трагедия, която продължава да тежи надъ милиони хора, попаднали не по своя вина подъ тази чудовищна система на диктатура и подтиничество, сълзи и мъки на милиони невинни хора? Къде е общество то на юродитъ да заклейми тая тирания, да се обедини и заработи трезво и сериозно срещу угрозата отъ поробване на цѣлъ свѣтъ? Когато Хитлеръ се прояви диктаторски, цѣлъ свѣтъ събра силитъ си срещу Германия до пълното й поражение и капитулация. А днесъ, когато опасността е стократна и несравнено по-безчовъчна и подмолно действуваща въ цѣлия свободенъ свѣтъ, никой не се замисля даже, какво го чака утре тоя свѣтъ. Може ли измежду всички държавници само Реганъ да поддържа една ясна и категорична линия, другите да се спотайватъ и кокетиратъ съ заговорниците противъ свѣта, и човѣчеството въобще? Ако хората искатъ действително миръ, тръбва да се готовята за една решителна борба, съ готовност за жертви въ името на свободата на останалите милиони люде

въ робство. Има начини и срѣдства, съ обединени сили този колосъ на глинени крака да бъде най-сетне сринатъ и обезоръженъ, да му се отнеме възможността за експанзия, но се искатъ обединени сили на всички голъми и малки свободни народи. При една правилна и решителна стратегия, безбожниците могатъ да бъдатъ принудени да капитулиратъ. Чрезъ щателна подготовка, бързи действия и употреба на крайно модерни и ефикасни срѣдства могатъ да бъдатъ вързани ръцетъ на противника, да не може да задействува натрупания арсеналъ отъ атомни оръжия - това го знаятъ великиятъ сили на западъ много добре, но проявяватъ нерешителностъ, и това именно е което ме тревожи, защото нѣма време за губене.

1988, май.

СЪОБИЕНИЕ

Подписаниетъ Тодоръ Тодоровъ отъ Лорейнъ, Охайо, членъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. съобщавамъ, че азъ не съмъ авторъ на статията "До кѫде стигнахме", насочена срещу Н.В.Пр.Митрополитъ Кирилъ и Американската православна църква въ Лорейнъ, Охайо, публикувана въ вестникъ "Българска речъ" /Георги Петровъ, Кливландъ, Охайо/, нито съмъ давалъ съгласието си тази статия да бъде подписана съ моето име.

Оригинала подписанъ Тод.Тодоровъ Лорейнъ, Охайо, 24 юлий 1988 г.

Американска радио станция в Мюнхен търси да назначи

СПЕЦИАЛИСТ-АНАЛИСТ

в българската секция на Отдела за изследвания и анализи.

Изисквания: отлично познаване на България, отлично владеене на български и английски език. Висше образование.

Задачи: четене на пресата; попълване на картотеката и архивните фондове; писане на английски език на анализи на политически, икономически, социални и културни проблеми в България.

Писмени отговори до:

RFE/RL, Inc., Recruitment Office

Oettingenstr.67, D-8000 Munich 22

ЕВРОПЕЙСКА РЕДАКЦИЯ

БЪРДА

Въ изгнание, 9 септември 1988 година.

АЛТЕРНАТИВА

КРАХЪТ НА КОМУНИСТИЧЕСКАТА ДОГМА – пълната разруха на комунистическото стопанство въ всички негови съществуващи разновидности от Драва до Владивосток и Пекин е на показъ предъ цъмия свѣтъ.

Желѣзни и бамбукови завеси бѣха въ състояние, и прикриваха въ продължение на нѣколко десетилѣтия икономиката задъ тѣхъ – жалостното ѝ състояние. Безизходността на това стопанство безъ стопани наложи изпърво едно откреване на притуленинѣтъ вратца на кабинетитъ на висши партайци и бюрократи въ нуждата имъ отъ неправовѣрна помощъ. Неизбѣжността на идващата пълна провала обаче, превърна непроницаемитъ отъ начало завеси въ мрежи съ широки плетки, останали по мѣстата си съ единствената цель да спиратъ потока отъ вѣtre на вънъ.

Откриха значението на златото като двигател въ човѣшката сѫщност, другаритъ, и непреудолимата мощь на отъ догма прокълнатата твърда валута; това прояснение принуди большевикитъ сами да разкѣсватъ дрипитъ си – замѣстиха телени мрежи и попѣтни препятствия по пропускателнитъ пунктове съ червени килими, за да привличатъ все по-вече притежатели на тѣзи спасителни безценности.

Ракетитъ като-че пречатъ на това ново развитие, затова отстраняването имъ става належащо и възможно. Окаченитъ като коледни дрѣвчета съ пѣстри (главно алени) джунджурии маршили и генерали излизатъ отъ мода – слизатъ отъ парадни трибуни и естради. Окупаторитъ на Афганистанъ – съветския Виетнамъ – поематъ обратния пѣтъ – посока "Съюза". А тамъ, "на пазаря", най-добри пари се правятъ съ "джинсове"; младежитъ кокетиратъ предъ камеритъ на западната телевизия въ Москва въ "ширтове".

НА НАСъ, БЪЛГАРИТъ, този ходъ на развитие напомня известно подобно състояние въ битието на една друга "вѣковна" свѣтовна империя – Отомanskата. И тя на времето си се осланяше изключително на своята теология – макаръ и не създание на свѣтско-наученъ академически кабинетъ. Държавниятъ Глава на тази нѣкога "велика" сила наричаха въ споменатата фаза "болния човѣкъ на Босфора", а банката, въ която се подхранваха надеждите му за сретни бѣдници зовѣха естествено – "Банкъ Отоманъ", макаръ собствениците на капиталитъ ѝ да бѣха "благосклонници", които предпочитаха за постоянно мѣстожителство брѣговете на Сена и Темза вмѣсто Златния Рогъ.

..."For whom the bells toll..." по Хемингуей свободно ... комуто часътъ удали... Не трая дѣлго време до пълното изчерпване на заграбеното, пълна корупция на привилегированитъ (дерибен – не функционери!) и окончателното кръвопускане. То установи сѫщинската стойност на останкитъ на бившето величествено създание, застрашаващо само два вѣка преди това Запада подъ крепостнитъ стени на Виена подъ звуците на свояго рода "агитпропъ" – оглушаващи зурли и тѣлани ...

ДА СЕ ОПРЕДѢЛИ разстоянието до подобно разкопване на съвременната "вѣчна" империя въ измѣрителни единици на протекло време, би било само опитъ за отвлечено мислене – умозрение; но чувството, че е дошло време да си задаваме този въпросъ е така успокоително ... така насырдчаващо!

ТАКА НАСЪРДЧАВАЩО, че въ подсъзнанието се зараждатъ мисли ... може-би още много подранени, но ... какви сѫ АЛТЕРНАТИТИ за "следъ-марксистко-ленинистка"-та ера? Алтернативи за бѫдещето на нашия народъ по цѣлото земно

пространство, което той населява отъ Дунавъ до Черни Дримъ, понастоящемъ насила принуденъ да вегетира подъ червени байраци съ тенекиени звезди, чукове, сърпове и символи Димитровски и Титовски - разкъсанъ, изнуренъ и обезправенъ отъ всичко, което човѣшкиятъ животъ изиска и налага въ двадесетия вѣкъ?

БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ, въ най-новата си история, не е преследвалъ нищо друго, освенъ постигането на националното си обединение, осигуряване на политическата си свобода въ собствена, независима държава. Всички международни съюзни връзки презъ време на късата история на независимостта на само на част отъ цѣлокупния български народъ държава сѫ били замисли за постигане на простата цель - осъществяването на пълното обединение на всички българи въ една държава въ сложната обстановка на европейското, и въ последствие и на свѣтовното международно положение. Българитѣ въ тази територия, въ истинската си сѫщност, не сѫ искали никога, и сега не искатъ нищо друго, освенъ сѫщия международенъ статус и сѫщото международно обвързване, каквото притежаватъ Швейцария, Швеция, Австрия, Финландия - независимостта и необвързване въ свѣтовните блокове - пъленъ неутралитетъ.

* * *

"НАРОДНАТА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ", на територията на нѣкогашното независимо "Царство България" (безъ каквото и да било "съветници" - не-български по-даници - зачислени къмъ изпълнителните органи на властта), по международно право е все още самостоятелна държава. Тя е застѣпена съ свои представители въ Организацията на Обединените Народи (ООН). Изтеглянето изъ водовъртеха Варшавски Пактъ - Атлантически Пактъ, "финландизирането" на България и поставянето ѝ подъ защитата на Организацията на Обединените Народи като външно-политическа цель - ето пътъ за бѫдеще въ миръ. Противници на такъвъ подходъ могатъ да бѫдатъ само тѣзи, които търсятъ значението на думата "миръ" въ речниците на "агит-проп"-а!

А СТОПАНСТВОТО?: Изхвърляне на цѣлиятъ бюрократически баластъ и ограничения! Гарантиране на пълна свобода за всѣкаква стопанска дейност за всѣки гражданинъ. Обезпечаване на частната собствеността. Еднакви права и задължения за частни и държавни предприятия. Последнитѣ да се стопанисватъ по законите на свободното стопанство! Следъ известенъ свързанъ съ начални трудности преходенъ периодъ, периодъ на съгласуване и приспособяване, всѣки честенъ гражданинъ ще стигне самъ, безъ морални проповѣди, до заключението, че само съ трудъ, съ работа и че чрезъ създаването на блага се стига до благодеенствие за всички. Че днешната система на стопанисване безъ стопани представлява облагодетелствуване на привилегированите за околенъ и безгриженъ животъ въ изобилие на гърба на непривилегированата маса - това вече не е тайна за никого.

Само свободното стопанство е подтикътъ за усиленъ смисленъ трудъ - само то създава необходимите, търсени, жизнени блага. Последване на примера на икономиста Артуръ Ерхардъ ще предизвика и въ България този подтикъ за едно мѣстно стопанско чудо. Българинътъ е жилавъ, трудолюбивъ и неуморенъ - но - трѣбва да знае какво и за кого работи! Това той е показвалъ и доказвалъ не еднаждъ.

* * *

"СОЦИАЛИСТИЧЕСКА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЯ". За стопанските страдалци въ Вардарска Македония, жертви на финансата некадърност на мегаломана Тито, конституцията на крепящата се отъ подаянията на създателите си федерация, предвижда възможности за изтегляне отъ нея. Провалата на този конгломерат отъ народности и вѣроизповѣдания е вече открыта въпросъ. Епицентърътъ на тръса се сочи на северо-западъ. Недавна, презъ изминалата май, представителите на Словенско и Хърватско въ Бѣлградъ поставиха на гласуване отнемането на довѣрие на федералното правителство поради негодността да се справи съ трудностите на страната. Това състояние на нѣщата поставя на повърхността обсѫждане на юридическите възможности за изтегляне изъ федерацията. Една независима Вардарска Македония, поставена подъ защитата на европейския парламентъ въ Щрасбургъ би била една стѣпка въ посока, осигуряваща истинска независимостта за населението ѝ.

Тази стълка, съпроводена съз исък за членство въ Европейската Общност, би означавала придвижване къмъ влизване въ една грамадна стопанска общност, осигуряваща съ неимовърния си обхват излизането на тази онеправдана област отъ състоянието ѝ на полу-ориентализъмъ. Освободена отъ корсетите на марксизма-ленинизма и югославския лжесоциализъмъ, тя ще бъде по единъ пътъ къмъ приближаване до европейското социално и културно равнище.

Щомъ островчето Малта може да бъде самостоятелна държава въ Европейската Общност, защо това да не е възможно за територията на вардарска Македония?

* * *

СВОБОДАТА, НЕЗАВИСИМОСТТА, ПЪЛНОТО ОБЕДИНЕНИЕ на нашия народъ оставатъ крайната цель на нашата БОРБА. ДНЕСЪ постигането на тази цель изисква търпение, умъние за използване на дадените юридически възможности на международното право. Тъ наистина съществуватъ. Достатъчно отъ постановленията въ международното право съ на наша страна - а нашиятъ народъ не търси нищо друго, освенъ ПРАВОТО СИ! Предизвикване на военни стълкновения съ въ днешния свърътъ неоправдаеми; тъ безъ това не донесоха въ новата ни история очакваната отрада.. Нови положения изискватъ нови стратегии. Първата стълка тръбва да бъде осъществяване на действителна, международно призната независимост на територията, населени отъ нашия народъ. Осъществяването на тази задача е наше задължение - задължение на съвременното поколение. Никой не може да ни го отнеме. Всъки, който привидно ни е помагалъ до сега отъ вънъ е преследвалъ себични цели.

Еднаждъ тази цель постигната, народътъ самъ, а не натрапенитъ му отъ вънъ, ще реши дали съществуватъ две "нации" - "българска" и "македонска", или всички принадлежимъ къмъ единъ народъ, възроденъ следъ петъ въка тъма и забрава, съ съща въра, култура, традиция и общи копнени. Днесъ Паисий не би се провикналъ "защо се срамувашъ...", а "защо се страхувашъ да се наречешъ българинъ? ..."

НИЕ НЕ САМО ВЪРВАМЕ ВЪ ВТОРОТО ВЪЗРАЖДАНЕ, ние сме му всеотдадени! Не само да го поощряваме, но и да го наченемъ - ако сме въ състояние да го стопримъ - това е НАШЪ ДЪЛГЪ. Той лежи на нашите плещи. Не се ли разгори второто национално възраждане, вместо заедно да напреднемъ по пътя на осигурено бъдеще, раздробени, ще попаднемъ въ следите на сръдно-американските бананени републики.

ДРУГЪ ПЪТЪ ЗА СЕГА НЪМА - ПО НЕГО ДА ВЪРВИМЪ. БОГЪ СЪ НАМЪ!

Д.П.

* * * * *

ДИЛЕМА

Презъ юни и юли, за първи пътъ следъ втората свъртова война, се състоя въ Москва конференция въ пълень съставъ на компартията на СССР. Петь хиляди представители отъ всички краища на съветския съюзъ бъха събрани, за да гласуватъ до върие на реформатора Горбачовъ и съ това да подкрепятъ изъ основите на партията усилията за закрепване на огромната страна.

Неизчерпаемиятъ потокъ отъ словоизлияния по боловишки тертипъ изисква търпение, за да се добие зракъ и проникне въ същността на разискванията. Несъмнено е, че представителите виждатъ належащата необходимост отъ реформи. Тъ обаче не съ изцѣло съгласни съ всички предложения на Горбачовъ и стремежа му да съсрѣдоточи по-вече властъ въ ръцете си. Борбата между него и застрашениетъ старо-комунисти е въ разгара си.

Най-знатенатното въ разоя на дебатите е безъ съмнение изявленето на самия Горбачовъ: "ако представителите не удобрятъ новия пътъ, социализъмъ ще претърпи пълна катастрофа". Настоящата структура на съветската държава не давала възможност за пълното развитие на социализма.

... Кому да пожелаемъ успехъ: на вкостенѣлите комунисти, за да докаратъ провалата на съветската държава - или на правовърния социалистъ Горбачовъ, за да въведе тамъ капиталистически похвати, та да ликвидира комунизма ... ?

Р.

Ето дилемата ! ...

* * * * *

БЪЛГАРСКАТА ПРОЛЕТАРСКА ПОЕЗИЯ Нѣколко примѣра

Между дветѣ свѣтовни войни та-
ка се назававаше партийната поезия,
създавана по указания на Българска-
та Комунистическа Партия, безразлич-
но въ легалност или нелегалност.
Първоначално тя се свѣрзваше съ Ди-
митъръ Поляновъ, познатъ съ сбир-
ката "Желѣзни Стихове" (1921) и
главно отъ по-раншното стихотворе-
ние "Кумири". Веднага следъ него
се явява Христо Смирненски, починалъ
отъ туберкулоза твърде младъ (1898-
1923). Него го изтѣкватъ, понѣкога
съ уговорки, като "родоначалникъ"
на "социалистическия реализъмъ", ко-
ето е друго име на партийната пое-
зия. Смирненски е истински поетъ по
рождение, предъ когото единъ Д. По-
ляновъ бледнѣе. Около неговото име
е създаденъ голѣмъ култъ: литерату-
рата върху неговото скромно поети-
ческо творчество едва ли не надми-
нава онази на цѣлокупното огромно
творчество на Иванъ Вазовъ.

Литературниятъ критикъ Георги
Цаневъ, разказвачътъ Ангелъ Карадай-
чевъ и двамата поети Никола Фурна-
джиевъ и Асенъ Разцвѣтниковъ, пър-
воначално сътрудници на списание
Новъ путь, подъ редакцията на Ге-
орги Бакаловъ, твърде рано се отъ-
сиха отъ тоя глашатай на партий-
ността, и се присъединиха вкупомъ
къмъ списание "Златорогъ", подъ
редакцията на Владимиръ Василевъ, Ни-
колай Лилиевъ и Сираѣ Скитникъ, за
които свободата на творчеството сто-
еше надъ всичко, а исканията за ви-
сока художественостъ бѣха неумолими.

ДЕЙСТВИТЕЛНИ ПРИЕМНИЦИ на
партийната поезия станаха писатели-
тъ около РЛФ - Работнически Литера-
туренъ Фронтъ, начело съ поетите
Христо Радевски и Младенъ Исаевъ,
съ Тодоръ Павловъ и Георги Бакаловъ -
литературни критици, блюстители
на партийността. Излиза отъ 6 де-
кември 1929 до 22 юни 1934. Въ кни-
гата за българската литературна пе-
риодика Иванъ Богдановъ характери-
зира РЛФ така: "Органъ на БКП. За-
почнатъ отъ Тодоръ Павловъ, Христо
Радевски, Никола Ланковъ и Ангелъ
Тодоровъ. Стои на класова пролетар-
ска позиция. Издига принципа на пар-

тийността въ литературата. Бори се
за създаване на работнически лите-
ратуренъ фронтъ и на пролетарска соци-
алистическа литература, обединява
писателитъ комунисти, но поради нѣ-
кои увлечения не успѣва да обедини
"всички писатели антифашисти". Об-
явява се противъ "лѣвъщите" писа-
тели".

РЛФ работи значи презъ "лѣво-
сектански курсъ на БКП". Къмъ ха-
рактеристиката на вестника и сътруд-
ницитъ му е да се води война съ ре-
дица буржуазни и изразявачи немарк-
истки гледища списания и вестници,
"не оставя безъ отговоръ нико една
недружелюбна проява къмъ културния
животъ въ СССР", особена непримири-
мостъ се показва къмъ нѣкои лѣви
издания (анархистични).

НЕПОСРѢДСТВЕНО СЛЕДЪ "двой-
ното освобождение" войнитъ отъ РЛФ и
другитъ предишни комунистически из-
дания направиха всичко възможно - а
за тѣхъ нѣмаше вече нищо невъзмож-
но! - да обрънатъ българската лите-
ратура съ главата надолу. Прогласи-
ха се за "стопани на културното на-
следство", отрекоха буквално всичко
ценно, но немарксическо, непартий-
но литературно творчество и въ осо-
беност - въздигнаха пролетарската
поезия презъ периода между дветѣ
свѣтовни войни като членно пости-
жение, а останалото като перифер-
но. По всѣки отъ тѣзи въпроси може
да се пишатъ отдѣлни статии.

Това, което трѣбва да се под-
чертае е, че изъ самата срѣда на ко-
мунистическиятъ литературни истори-
ци и критици се явиха личности не
само съ по-изисканъ естетически
вкусъ, но и съ достатъчна смѣлостъ
да възстановятъ извоюваната отъ са-
митъ български писатели иерархия на
ценности.

Нѣщо по-вече. Самитъ Христо Ра-
девски и Младенъ Исаевъ, изправени
предъ поруката на "пролетарската"
си поезия, се мячатъ да творятъ по-
смислена поезия. И трѣбва да се при-
знае, че по-решително фактически
днешниятъ Радевски - той е вече на
85 години - се опълчи противъ себе
си.

ЕТО ЗАЩО нѣколко примѣра вземаме за сега отъ неговото творчество.

Въ брой пети на списание "ПЛАМЪКЪ" презъ двадесет и втората му годишнина Желю Авджиевъ помѣсти статия за Христо Радевски по случай 75-годишнината му, значи преди десетъ години, подъ заглавие "Поетъ на партията и на антифашистката борба - творческото развитие на Христо Радевски до девети септември 1944 година". Презъ тоя периодъ отъ време излизатъ мѣродавните литературни списания "ЗЛАТОРОГЪ" и "ХИПЕРИОНЪ", които Радевски въ РЛФ прави на бѣзе и коприва. Радевски бѣ именно не само партиенъ поетъ, но и теоретикъ на партийността въ литературата и изкуството.

Общо трѣбва да се изтѣкне, че дори отявленi комунистически литератори се чувствуваха като въ небрано лозе, когато се опитватъ да представятъ и да "спасяватъ" своите - или по-добре - партийните любимици отъ онова време.

Самото заглавие на статията поставя творчеството на Радевски отъ онова време изцѣло на политическа плоскостъ. И колкото и да се сили да възхвали и утвѣрди партийната поезия като течение и онази на Радевски като най-яркътъ нейнъ представител следъ Христо Смирненски, Авджиевъ сѫщо не може да не отбележи, макаръ сдѣржано и сниходително, всички онѣзи недѣзи, които фактически превръщатъ тоя видъ творчество въ антипoетически словоизляния.

И още единъ фактъ трѣбва да се подчертаете. Какво ли не се пише срещу нѣкакво "мракобѣсие" на българскитѣ правителства между дветѣ свѣтовни войни спрѣмо пролетарската поезия! А достатъчно е да прочетемъ стихосбирката Къмъ Партията отъ Христо Радевски, обнародвана презъ 1932 година, и последвалитѣ я други - Ние сме правова страна, 1933, и Пулсъ, 1936, за да си съставимъ правилно мнение относно това "мракобѣсие". Въ тази именно стихосбирка се възпѣва БКП, която въ оня моментъ е нелегална!

Представете си, че днесъ нѣкой противникъ на комунистическия режимъ възпѣе нѣкаква подмолна партия

или организация, противница на тоя режимъ, и рече да издаде творбата си! Въ никой случай тя не би видѣла бѣль свѣтъ, а авторътъ му или би билъ осъденъ, или безъ сѫдъ би билъ изпратенъ въ нѣкой лагеръ. Съ Радевски такова нѣщо не се случи - и Слава Богу! Защото сега не бихме имали на разположение тая стихосбирка за сравнение съ други стихосбирки отъ сѫщото време, които сѫ истинска поезия - тогава и сега! - отъ Елисавета Багряна, Асенъ Разцвѣтниковъ, Атанасъ Далчевъ, Димитъръ Пантелеевъ, Йорданъ Стубель, Славчо Красински и др.

ДВАДЕСЕТЬ стихотворения въ тая книга Авджиевъ величае като най-високъ връхъ въ дотогавашното развитие на Радевски, като най-голѣмо художествено достижение на революционна поезия до срѣдата на 50-тѣ години. Но той, ще не ще, трѣбва да признае, че преобладаватъ публицистичнитѣ опредѣления и образи, реториката. Тамъ вѣе дидактика и до нѣкѫде оголенъ идеенъ патосъ. Съ други думи - никаква поезия! При все това Авджиевъ твърди, че въ стихотворението "Къмъ Партията", Радевски поднасяялъ "истински образецъ на партийна творба, на химнъ, който съ поетичнитѣ декларации и обобщения, съ интимно изповѣдния си характеръ, не отстѣпва на най-добритѣ лирически произведения."

Вмѣсто да каже, че тукъ ценни поетически срѣдства се хабятъ за една мракобѣсна цель: едва ли другаде има по-голѣмо противоречие между тѣхъ и нея. Отъ една страна умѣло стихово строителство, боенъ ритъмъ, вещъ похватъ, а отъ друга - поетически манифестъ за непогрѣшимостта на Партията (все съ главна буква, моля!) и за всеподчинеността подъ нейнитѣ директиви до само-обезличаване и самооплюване.

Двадесетъ и шесть годишниятъ Радевски - стихотворението си е писалъ презъ 1929 година - отъждествява "Партията" съ баща и майка и я увещава:

Въвъ своята сурова строгость
ти нежна като майка си.
Азъ всичко бихъ ти даль да мога
да бѫда твой достоењь синъ!

Въ друга строфа я увърява:

Тъй както нѣкога на село,
свеженъ отъ утринна роса,
баша ми съ лапи загрубѣли
показваше ми да кося -
тъй ти дѣсница ми подаде
и въвъ борбата ме кали.

Партията е права и когато грѣши:

Мень хулитѣ не ме смушавать,
врагътъ съ които те покри -
азъ знамъ, азъ вървамъ, че си
права,
когато съгрѣшишь дори!

Като вѣренъ синъ на партията той
стига до самообличаване:

... И ако нѣвга те забравя
и почна да те клеветя -
не ме заплювай! - Азъ тогава
не бихъ заслужилъ честъ такава -
дори на храчкитѣ честъта!

ТОВА ДЕЙСТВИТЕЛНО е образецъ на партийна творба! Тя се величаеще на времето, възвхвалява се и сега и нѣщо нечувано: младежъта въ училищата се възпитава въ духа на това стихотворение - непогрѣшимостъ на Партията и всеподчиненостъ подъ нейните директиви! Понеже е непогрѣшина, Партията сама опредѣля кога нѣкой я клеветѣлъ и действува срещу него по своя суверенна воля. Самъ Радевски не бѣ оклеветилъ Партията, но по едно време тя го май почете, ако не направо съ храчка, съ единъ доста зашеметителенъ юмрукъ. Трайчо Костовъ и Александъръ Жендовъ бѣха оклеветили Партията, но тя ги обруга, обсила ги съ храчки, първия обѣси, втория изпрати приживѣ въ гроба, пѣкъ и дѣлго следъ смѣртъта имъ не пестѣше свещенниятѣ си храчки по тѣхенъ адресъ. Да не пропустнемъ: тя възстанови всички права на Трайчо Костовъ, въздигна го Герой на социалистическия трудъ ... посмѣртно! И въ двата случая обаче тя бѣше и си остана права!

ПРЕДИ ГОДИНИ бѣхъ поканенъ да напиша за една енциклопедия изложение за въздействието на комунизма върху литературата. Бѣхъ привелъ и стихотворението на Радевски. Следъ време деликатно бѣхъ помоленъ да го изпратя на редакцията фотостатно! Тѣ сѫ се сѫщисали отъ това самообличаване. Допуснали сѫ въроятно, че

моя милостъ - нали не изповѣдвамъ това вѣрую на комунистъ - ще да съмъ кръщналь отъ текста. Уви!

ЧУДНО ЛИ е при това положение, че Тодоръ Живковъ презъ пролѣтъта на 1963 година призова самия Радевски да се разпѣе отново въ духа на своето стихотворение "Къмъ Партията"? По онова време Радевски обглеждаше изминатия пътъ и сигурно бѣ подложилъ на преоценка и споменатото му отроче. А може би и нѣкои други. Безъ да се възхища твърде много отъ тѣхъ.

Напримѣръ отъ стихотворения като "Малкиятъ безбожникъ", създадено презъ 1931, и "Освободителните трудъ", писано презъ 1934 год.

Малкиятъ Ваню получава отъ вуйча си Андрей подаръкъ - пушка бойлия. Шомъ има пушка, следва да стреля! Но по кого? Оглежда се тоями ти Ваню и вижда на едната стена на стаята иконостасче - Мария съ Исусъ на скута си, а на другата - "презъ малка рамка гледа Ленинъ". Съмнително е дали днешенъ читателъ въ изгнание е попадалъ на това стихотворение. Въ "мракобѣсната" година 1931, когато следъ редовни избори стана смѣна на правителството на Андрей Ляпчевъ съ онова на Александъръ Малиновъ, при зорко спазване на Търновската конституция, въ България е владѣяла такава свобода на печата, че то е могло и да се обнародва:

МАЛКИЯТЬ БЕЗБОЖНИКЪ

Ой, колко много Ваню се гордѣй!

Ой, колко много той е весель!

Днесъ отъ пазаря вуйчо му Андрей бойлия пушка му донесе.

Кого ли да замѣри той сега?

Де пушката си да изпита?

Изправи Ваню въ стаята снага,
съ очи измѣри той стенитѣ.

Надъ дѣрвения голь креватъ мъжди
въ иконостасчето кандило
съ Исуса въ скуть света Мария бди,
бди тя изплашена, унила.

Отсреща ѝ - отъ другата стена,
презъ малки рамки гледа Ленинъ.
Какъ строго гледа той, но свѣтлина
лжчатъ очитѣ му засмѣни.

Надигна Ваню пушката и - ча-атъ! -
съ едно помръдане на пръста

света Мария мигомъ развѣнча
и прашното кандило пръсна.

....
Въ портретчето на срещната стена
усмихна се доволно Ленинъ.
Усмихна се и чудна свѣтлина
лжатъ очитъ му засмѣни.

Следъ юнашка кавга съ баба си
Ваню може да е гордъ, защото..."въ
портретчето на срещната стена ус-
михна се доволно Ленинъ!"

Дори единъ Авджиевъ, който яв-
но не иска да се отклони отъ "гене-
ралната линия", намира, че стъкмено
ното "геройство" въ стихотворението
"буди съмнение".

Да бъше само това! То буди по-
гняса, възмущение! Поетът подвеж-
да малкия Ваню да стреля срещу оли-
цетворението на майчината любовь и
на любовъта къмъ човѣка и човѣчес-
вото!

**ВЪ СТИХОТВОРЕНИЕТО "Освобо-
дениятъ трудъ"** Радевски просто се
задъхва въ поетическия си унесъ да
възпѣе "богомилската мисълъ", която
сияла отъ Балтийско море до Китай,
отъ Черно Море до поляра. Той е въ
възторгъ отъ тая богомилска мисълъ,
която - ... но да дадемъ думата на
поета:

Въ бодростъта
на Червената армия
тя изправя мощнни гърди,
тя кове дисциплина
въ казармитъ,
въ зоркостъта
на ГПУ!

Както знаемъ, по това време
ГПУ бъше изпратило милиони по лаге-
ритъ, други - направо въ гроба. Ра-
девски се възхищава отъ богомилска-
та мисълъ. Но съ това поразиитъ въ
стихотворението не се свършватъ.
Ето още една:

Тамъ, кѫдето въ мъртво затишие
бѣ човѣшкиятъ ропотъ скрить -
днесъ човѣкътъ свободно диша
и самъ свойта сѫдба твори!

Значи подъ юмрука на Сталинъ
човѣкътъ дишалъ свободно и самъ сво-
ята сѫдба творѣлъ! Каква пропастъ
между поезия и действителностъ!

Въ стихотворението "Съветска

книга", писано презъ сѫщата 1934 г.,
Радевски пѣ, че въ нея - въ съвет-
ската книга - биелъ "възторга на
всички народи". Има и такава строфа:

Въвъ твойтъ букви гърмять бѣсни хали
и сънцето химни възторжни пѣй.
Тамъ ври мисълта на Марксъ, Ле-
нинъ и Сталинъ,
тамъ бие сърдцето на ВКП (б).

Такива стихове пише Радевски
въ едно време, когато въ Съветския
Съюзъ всички писатели бѣха принуде-
ни да се придържатъ къмъ официално
отъ Ждановъ прогласения социалисти-
чески реализъмъ. Ждановщината бѣше
вече въ походъ, съветската книга се
превиваше подъ ударитъ на режима,
а Радевски възпѣва угнетителката ѝ,
Всесъзнатата Комунистическа Партия
(б) - болневики!

Вместо да изостави това стихо-
творение, той го е включилъ въ сво-
ите избрани произведения, само че
какво да прави съ Сталинъ? 1956 не
е 1934! Лесна работа! Измѣня послед-
ната строфа, и ние четемъ:

Въвъ твойтъ думи бучать разгнѣвени
урагани, а сънцето химни тамъ пѣй.
Тамъ ври мисълта на Марксъ,
Енгелсъ и Ленинъ,
тамъ бие сърдцето на ВКП (б).

Неговиятъ събрать Младенъ Иса-
евъ вървѣ по сѫщия пътъ и премина
презъ нѣколко преображения. И тѣ
свидетелствуватъ за похабяване на
поетически дарования, за осакатяване
на думата, за морални падения.

И ДВАМАТА обаче - Радевски и
Исаевъ - презъ последнитъ години се
сепнаха и се опитаха да творятъ по-
убедително. За Исаевъ ще се обадимъ
допѣти. Що се отнася до Радевски,
въ интервю съ сѫщата книжка "ПЛА-
МЪКЪ" си пожелава да нѣма поводи за
ядосване, да пише по-хубаво и да пул-
бликува. У него се забелѣзвава съзве-
мане като поетъ. Ценно е неговото
застѫпничество за чистъ български
езикъ и за единъ правописъ, който
ще държи по-вече за изискванията на
днешния езикъ, а не да осакатява
родната ни речь. Нали и самъ вижда
колко нашумѣли имена и слава сѫ по-
тънали въ неумолимата Лета ...

Христо Огняновъ

* * * * *

ПРЕЗЪ ПОСЛЕДНИТЕ МЕСЕЦИ

Изъ нашата земя

Мюнхенъ, 23 юли 1988

ОСТЪРЪ ПОЛИТИЧЕСКИ КОНФЛИКТЪ ВЪ СОФИЯ ПАРТИЙНОТО ПОЛИТБЮРО РАЗЕДИНЕНО

НА 19 И 20 ЮЛИ въ София се проведе пленумъ на централния комитетъ на комунистическата партия. Обявената още презъ априлъ тема на пленума бѣ политиката на партията на преустройство въ духовната област (култура, образование, идеологическа и пропагандна дейност, изкуства и литература). Дневниятъ редъ, гласуванъ при откриване на пленума, съдържаше само тази единствена точка. Следъ закриването на пленума обаче, следъ обѣдъ на 20 юли, бѣ поднесена една истинска изненада за наблюдателитѣ. Съобщи се, че пленумътъ е разгледалъ организационни въпроси и взелъ следнитѣ решения: "Изважда отъ състава на централния комитетъ на партията Свѣтлинъ Русевъ. Освобождава Стоянъ Михайловъ като секретаръ на централния комитетъ. Удовлетворява молбата на Станко Тодоровъ да бѫде освободенъ като членъ на политбюрото на партията и молбата на Чудомиръ Александровъ да бѫде освободенъ като членъ на сѫщото бюро и секретаръ на централния комитетъ на партията". На 28 юли е насрочена сесия на народното събрание. Тази сесия по плана за работата на народното събрание трѣбаше да се проведе презъ месецъ май. Не бѣ проведена, безъ за това да се даде нѣкакво обяснение. Може би на сесията на народното събрание тѣзи решения на пленума на централния комитетъ ще иматъ нѣкои продължения. Най-малкото, навѣрно, ще бѫде поставенъ въпроса за замѣнянето на Станко Димитровъ като председателъ на народното събрание. Може би да се поставятъ нѣкои въпроси за промѣни въ министерския съветъ, или държавния съветъ. Бележкитѣ, които следватъ, сѫ писани непосрѣдствено следъ пленума на централния комитетъ на партията, преди да се състои сесията на народното събрание.

ПЪРВОТО заключение, което се налага отъ тѣзи решения на пленума

е, че по този начинъ открыто се признава сѫществуването на остъръ политически конфликтъ въ партийното ржководство, въ политбюрото. Станко Димитровъ бѣ единъ отъ първите помощници на Тодоръ Живковъ въ цѣлия му пѫть. Чудомиръ Алексиевъ (52 годишенъ) се наложи презъ последното десетилѣтие и половина не само като вѣренъ поддрѣжникъ на Тодоръ Живковъ (иначе нѣмаше да успѣе да се издигне до положението, което замѣаше до пленума), но и като надежденъ технократъ, умѣлъ ржководителъ и поддрѣжникъ на курса на преустройството. Презъ последните две години, той бѣ соченъ отъ мнозина наблюдатели като единъ отъ най-вѣроятните замѣстници на Тодоръ Живковъ начело на властъта. Извлизането на тѣзи двама висши партийни функционери отъ политбюрото се оценява като победа на Тодоръ Живковъ въ стремежа му да не напуска властъта, да предварди известна операция отъ типа на тази, проведена срещу Яношъ Кадаръ въ Унгария, която да го постави вече на по-глуха линия. Гледано непосрѣдствено, за момента, това е така. Живковъ стабилизира позицията си и неутрализира евентуални комбинации насочени срещу него. Но условията, при които той запази позицията си, сѫ особени и говорятъ за едно фактическо отслабване на неговия монополъ върху решенията на политбюро. Досега Живковъ отстраняваше потенциалните си съперници отъ политбюро винаги нанасяйки имъ нѣкаквъ тежъкъ политически ударъ: обвинение въ корупция, въ политическо отклонение, дори въ некадърност. За дълго време тѣзи хора се оказваха тикнати въ пълна забрава и доколкото се връщаха на нѣкаквъ синекуренъ постъ, това ставаше въ зависимост отъ тѣхното лично покаяние предъ Живковъ. За първи пѫть откакъ е на властъ, Тодоръ Живковъ е принуденъ да приеме излизането отъ политбюро

на двама души, така да се каже, съвдигнати глави. Тодоровъ и Александровъ нито манифестираятъ нѣкакво покаяние, нито пленумътъ имъ лепва нѣкакъвъ позорящъ етикетъ. Нѣщо по-вече. Тъ оставатъ членове на централния комитетъ, което означава, че утре тъ може отново да бѫдатъ върнати напримъръ въ политбюро. Защото освобождаването имъ става по тъхна молба, безъ дори въ нея да иматъ място традиционните мотиви за вложено здраве, или напреднала възрастъ. За обществеността извѣнь партията, както и за самата партия, е очевидно, че тъ излизатъ отъ политбюрото защото не сѫ съгласни, не желаятъ по-вече да бѫдатъ свързвани съ нѣкои нѣща отъ следваната отъ партийното рѫководство политическа линия.

СПОРЕДЪ нѣкои сведения отъ София, специално Чудомиръ Александровъ въ случая извѣршва единъ ходъ, насоченъ къмъ бѫдещето му лансиране като замѣстникъ на Тодоръ Живковъ. Още на партийната конференция презъ януари, той успѣ да се очертае като по-радикаленъ поддръжникъ на курса на Горбачовъ за преустройство и реформи. При посещението си въ Москва презъ май, той, споредъ сѫщите сведения, е билъ окураженъ отъ нѣкои хора отъ обкръжението на Горбачовъ да продължи да се изтѣква въ това направление като поддръжникъ на нѣщо по-различно отъ Тодоръ-Живковата линия на словесна кампания за преустройство и на фактическо задържане на сѫщото преустройство. По прѣка съветска инструкция, или по своя инициатива, Чудомиръ Александровъ е решилъ, че въ неговъ интересъ съ огледъ на бѫдещитъ му амбиции, да се дистанцира окончателно отъ Живковъ. При сегашното положение, ако въ бѫдеще Александровъ се върне въ политбюро, той може да се представи убедително като човѣкъ, който не носи отговорностъ за линията следвана отъ Живковъ, защото не само се е противопоставилъ на тази линия, но дори е излѣзълъ по свое желание отъ политбюрото. Така че тѣзи сведения очертаватъ операцията, специално що се отнася до Александровъ, а може-

би и за Тодоровъ като неговъ помощникъ и попечителъ по възрастъ и партиенъ стажъ, като ловѣкъ ходъ подготовкъ не само замѣнянето на Живковъ, но и осигуряващъ база за нуждното на евентуалния замѣстникъ, дистанциране отъ Живковата политика. Разбира се, дори и наистина да е така замислена операцията, нищо не предопредѣля категорично по-нататъшното развитие на нѣщата. Чудомиръ Александровъ и Станко Тодоровъ въ случая разклащащъ положението на Живковъ, но утре може да се окаже, че нѣкои други ще бѫдатъ по-ловки, или ще получатъ по-настойчива "благословия" отъ Москва, и ще се окажатъ тъ прѣкитѣ печеливши отъ сегашнитѣ събития.

ВТОРОТО заключение, което произтича отъ кадровитъ решения и въобще отъ цѣлата дейностъ по подготовката и самото провеждане на пленума на централния комитетъ на партията, се отнася до сѫщността на констатирания оствъръ политически конфликтъ въ политбюрото. За какво е спорѣтъ? Може, разбира се, да се смытне, че спорѣтъ не е за нико друго, освенъ за замѣстването на Тодоръ Живковъ. Следъ 34 години прекарани отъ него начало на партията, по-младитъ въ политбюро смытъ, че това е по-вече отъ достатъчно и натискатъ да заематъ мястото му. Заедно съ неговата смына, естествено се поставя въпроса и за замѣната на голѣмъ брой негови помощници и сътрудници. Въобще на практика се поставя въпроса за смыната на едно цѣло поколение, което за сега фактически държи въ рѫцетъ си управлението на режима, макаръ тукъ таме да има допуснати и по-млади хора. Нормално е, че тѣзи, които натискатъ да измѣстятъ Живковъ и хората му, се чувствуватъ окуражени отъ примѣра на това, което стана въ последно време въ Съветския Съюзъ и въ Унгария. Но всѣки подобенъ конфликтъ за властъ е изразенъ на терена на нѣкакъвъ политически или стопански проблемъ. Въ случаи това е сѫщо така и не е безъ значение за обществеността и за бѫдещето развитие на страната точно какъвъ е този проблемъ. Не

тръбва да се забравя, че въпреки призовитъ за гласност, въ страната не бъдат допуснати открыти дебати за разногласията въ партийното ръководство. Не бъдат дадени възможности на обществеността да чуе открыто кой за какво е, кой за какво се противопоставя на останалите, кой какво предлага за близкото и по-далечното бъдеще. Кризата, както е винаги въ комунистическия режимъ, се разигра при закрити врати.

ИМА ОБАЧЕ достатъчно косвени белези и достатъчно сведения, които проникват отъ отдълни независими източници, за да може да се твърди съубеждение, че острота конфликта въ партийното ръководство е за съдържанието и темповете на провеждането на така наричаното преустройство. Разногласията по този въпрос въ партийното ръководство се чувствуваха отдавна, но особено значителни станаха тъй отъ пролетта на миналата година насамъ. По време на обявяването на така наречената юлска концепция за български модел на социализма, седне по време на ноемврийския пленум на централния комитет на партията, по време на партийната конференция през януари т.г., по време на подготовката на последния пленум най-сетне, тъзи разногласия все се проявяваха по единъ или другъ начинъ, но никога не бъха изнесени открыто и обективно предъ обществеността. До колкото може да се съди по косвените белези, Тодор Живковъ е избралъ следната линия на поведение - той твърди, че ултиматумъта на Горбачовъ за преустройство, но прави две уговорки. Първо, че въ България редица отъ тъзи нъща били вече направени отъ режима, въ което има нъщо върно. Второ, че бъдешето на курса на преустройство на Горбачовъ въ СССР не е още сигурно, което също е върно. Затова той настоява по тъзи две причини да не се избръзва, да се върви полека, да не се рискува. Неговите опоненти настояват да се върви напредъ съ по-смели стъпки, като се създаватъ условия за действително осъществяване на едно по-широко преустройство, на демократизация и самоуправление, особено въ икономиката. Тъй твърдятъ,

че линията на Живковъ всъщност забавя развитието на страната, което е върно. Тъй също твърдятъ, че линията на Тодор Живковъ има една главна, макаръ и не признавана публично цель. Тя е да се даде възможност на Тодор Живковъ да остане още на властъ, за да може презъ това време да опита да наложи на по-отговорни позиции въ управлението сина си Владимир Живковъ, както и внучката си. Изглежда, че тъзи, да ги наречемъ скромно, подозрения, не съ лишени отъ основания.

КОНФЛИКТЪТЪ въ политбюро на върно нито би билъ толкова остъръ, нито така ясно изразенъ (макаръ и безъ да бъде оповестенъ публично и дебатиранъ на страници въ печата), ако не съществуваха елементи на конфликтна, или кризисна ситуация въ самото българско общество. Нъкои отъ тъзи елементи съ отдавна известни, тъй съществуватъ фактически непрестанно комунистическия режимъ като проявленето имъ ту отслабва, ту се засилва. Въ сегашния моментъ обаче, особено значение придобиватъ нъкои конфликтни явления, които се манифестираха съ голъма сила въ течение на последната година. Тъй сочатъ, както едно желание на опредълени обществени кръгове да не търпятъ повече сегашното положение, да се борятъ, за да наложатъ една промънка къмъ нъщо друго, така и една невъзможност на режима да се справи, да удържи положението въ желанитъ отъ него рамки, като прилага досегашните си рецепти.

Отъ тъзи конфликтни елементи, или кризисни ситуации, споредъ менъ, най-голъмо значение иматъ следните:

- манифестирането на обществена солидарност съ Русе, чието население отъ години насамъ е тревено отъ хлорни газове, произхождащи отъ намирация се на съседния бръгъ на Дунава ромънски химически заводъ; въ това движение се ангажираха и интелектуалци най-тъсно свързани съ режима; политбюрото взе изключително строги мерки, за да го спре и канализира; външно, партийниятъ апаратъ успѣ да го накара да замъкне, или поне да се сложи сурдинка на

протеститъ; на практика обаче, движението продължава да е силно и едва бъдещето ще покаже истинската му стойност; особено ако отравянето на атмосферата продължи и занапредъ, както до сега.

- образуването презъ февруари т.г. на независимо дружество за защита на правата на човъка отъ група български граждани, вече манифестирали свойтъ позиции въ това направление съ единъ апелъ до виенската конференция миналата година; властитъ репресираха основателитъ на дружеството; нѣкои бѣха интернирани, срещу други се прилагатъ други мѣрки на въздействие; но дружеството продължава да живѣе, членоветъ му продължаватъ борбата; тѣхната дейностъ намѣри вече отгласъ въ международни дипломатически форуми, както и въ международния печатъ; тукъ сѫщо за момента властта изглежда победителъ, но това не е така; фактъ е, че режимътъ не успѣ да предотврати образуването на дружеството и досега поне не е въ състояние да накара представителитъ му да мълчатъ; това е обстоятелство, което тепърва ще покаже истинското си значение за българската действителностъ.

- прилагането на политиката на гласностъ даде поводъ на значителънъ конфликтъ между партийното рѣководство и групи журналисти; опитътъ на тѣзи журналисти и на отдѣлни издания да приложатъ на дѣло гласността доведе до тежки санкции върху тѣхъ отъ страна на партийното рѣководство; пострадаха отговорни партийни функционери и журналисти отъ "ТРУД", "РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО", "ЛИТЕРАТУРЕН ФРОНТ", телевизия и радиото; и тукъ за момента "победата" е на страната на партийното рѣководство, но е очевидно, че конфликтътъ остава нерешенъ, и че симпатиите на обществеността сѫ на другата страна.

- макаръ не кристализирало още въ конкретенъ конфликтъ, има вече брой белези за едно растящо недоволство у обществеността поради това, че не се провежда едно дейст-

вително преустройство, по-специално въ стопанската областъ; именно въ липсата на подобно преустройство обществеността вижда причина-та за продължаващъ недобро снабдяване, лоши услуги, съ две думи - за неудовлетворителното ниво на задоволяването на ежедневните нужди на населението.

ETO, TOVA е положението нѣколко дни следъ пленума на централния комитетъ на партията. Два въпроса изпѣватъ, на които отговоръ, може да се предполага, ще донесатъ следващъ нѣколко месеца.

Първиятъ е: доколко Тодоръ Живковъ ще успѣе да използува сложността и несигурността на обстановката въ съветското рѣководство, за да държи още известно време безраздѣлно властта въ България и съответно, както да осигури сегашните позиции, така и да спечели евентуално нѣкои други за свойтъ си хора.

Вториятъ е: дали българската общественостъ, включително и партийната общественостъ, ще успѣятъ да излѣзатъ отъ коловоза на непрестанното следване и съобразяване съ това, което става въ Съветския Съюзъ (докато е така, винаги се намиратъ поводи за изчакване, че да се видѣло какво ще стане!), и да формулиратъ платформи и искания, които да бѫдатъ мотивирани отъ положението въ страната и отъ това, което е нужно конкретно на България, за да се излѣзе отъ застоя, въ който я държи сега режима.

КАТО ЧЕ ли сегашната обстановка въ Съветския Съюзъ и всрѣдъ източно европейските страни дава въ това направление възможности по-голѣми отъ когато и да било. Но дали едни или други политически, стопански и интелектуални дейци отъ тѣзи, които сѫ сега на българската обществена сцена ще сумѣятъ да намѣрятъ начини и пътища тѣзи възможности да бѫдатъ използвани и оползотворени именно съ огледъ на българскитъ интереси?

Владимиръ Костовъ

* * *

МЕЖДУНАРОДЕНЪ КОНГРЕСЪ НА А.Б.Н. ВЪ ВАШИНГТОНЪ.

Отъ 13 до 15 май т.г. въ Вашингтонъ, столицата на САЩ, се състоя международния конгресъ на А.Б.Н. /Антиболшевишкия блокъ на народите/. На заседанията въ Мариотъ хотелъ бъха представени 27 националности, вкл. делегации отъ Афганистанъ, Никарагуа, Ангола и Мозамбикъ, воюващи противъ мъстнитъ комунисти. Програмата включваше парламентаренъ приемъ, банкетъ и официаленъ заключителенъ обядъ. Наредъ съ делегации отъ Америка, Канада, Европа, Австралия и Азия бъ представена България отъ БНФ и делегацията му въ

съставъ: д-ръ и г-жа Ив. Дочеви, д-ръ Евдокимъ Евдокимовъ. Докладътъ за България бъ изнесенъ отъ г-нъ Евдокимовъ, който бъше и ръководителъ на една отъ сесии. Главни говорители бъха г-жа Слава Стецко, Председателъ на А.Б.Н., английския народъ представителъ, г-нъ Уилсънъ, председателъ на европейския съветъ на свободата, американския генералъ Синглаубъ и др. Специално поздравление бъ получено отъ президента на САЩ Роналдъ Реганъ, което се прочете и посрещна съ бурни аплодисменти. Получиха се поздравления и отъ много американски сенатори и народни представители. Конгреса мина на високо ниво и съ голъмъ успехъ. Бъ издадено специално комюнике, както и писмо-апелъ до президента Реганъ въ подкрепа на каузата на всички поробени отъ комунизма народи, които се борятъ за свободата си.

ЧЕСТВУВАНЕ ПАМЕТЬТА НА МАКЪ ГАХАНЪ ВЪ ОХАЙО, САЩ.

По инициатива на множество български организации, между които и БНФ, отъ няколко години насамъ презъ м.юний се чествува паметъта на американския журналистъ Джануариусъ Макъ Гаханъ въ него-вото родно място: Ни Лексингтънъ, щата Охайо, САЩ. Организирано отъ фондацията "Макъ Гаханъ" начело съ д-ръ Георги Табаковъ, тази година тържество-

то се състоя на 11 юни. БНФ бъде представен от делегация състояща се от д-р Ангел Тодоровъ, подпредседател на БНФ, г-да Миро Герговъ от Бъфало и Тодоръ Тодоровъ от Лорейн - членове на ЦУС. Следъ нарочната служба въ Методистката черква се състоя процесия до гроба на Макъ Гаханъ съ американския и българския флагъ носени от почетната гвардия на рицаритъ на Колумбъ. Молитва и поклонение предъ паметта на Макъ Гаханъ бъха извършени на гроба му отъ много почитатели и признателни българи.

ДЕНЯ НА ПОРОБЕНИТЕ НАРОДИ ВЪ ОТАВА, КАНАДА.

Клона "Горяни" въ Отава, Канада, подъ председателството на г-нъ Дим. Николовъ се представи отлично съ участието си въ манифестацията и тържествата, които се състояха въ Канадската столица по случай на деня на поробените народи.

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

May 10, 1988

I am proud to greet everyone gathered here in Washington, D.C., for the Antibolshevik Bloc of Nations International Conference, and to welcome our guests from abroad.

You are a company assembled from every continent to tell the peoples and governments of the world about your firsthand knowledge of the fruits of the totalitarian ideology of communism. You share a common experience of the failures and false promises that the deprivation of liberty entails. You possess as well a profound understanding of freedom's countless benefits for individuals and nations alike. Your love of liberty and your desire to see it flourish everywhere are reminiscent of Abraham Lincoln's wholehearted belief in freedom's promise that "in due time the weights should be lifted from the shoulders of all men."

Your witness truly brings hope to mankind. I can assure you that this cause will accompany me in the coming weeks. You have my best wishes for a successful meeting and for the years to come. God bless you.

Ronald Reagan

ЧЕСТВУВАНИЕ НА ГЕРГЬОВДЕНЬ – ДЕНЯТЪ НА ХРАБРОСТЬТА
ВЪ БЪФАЛО, ЩАТА НЮ ЙОРКЪ.

За тридесети пътъ на 1 май т.г. въ Бъфало се състоя традиционното тържество по случай Деня на Храбростта, организирано отъ БНФ, въ Бъфало, подъ председателството на г-нъ Миро Герговъ, членъ на ЦУС. Тържеството се състоя въ залата на американската православна църква Св. Георги. Службата се състоя сутринта, а тържеството – въ 1 ч.сл. обядъ. Присъствуваха надъ 150 българи отъ

Бъфало, Ниагара Фолсъ, Торонто и другаде. Българиянъ богатъ обядъ отъ народни ястия, благословенъ отъ от. Тодоръ Гроздановъ. Прочетоха се поздравления отъ Н. В. Царь Симеонъ, Почетния председателъ на БНФ д-ръ Дочевъ, кмета на града г-нъ Дж. Грифинъ и др. Тържеството българско водено отъ г-нъ Миро Герговъ, който произнесе възторжено слово. Другите говорители бъха г-нъ Четъ Мигдалски, отъ външното министерство въ Вашингтонъ, г-нъ Роб. Бланей, представителъ на нар. представител Джакъ Кемпъ, инж. Ангелъ Гъндерски, зам. председателъ на БНФ. Между гостите дичаха г-жа Даша Просекъ, председателъ на Украинската организация, д-ръ Ангелъ Тодоровъ и Цоню Градинаровъ отъ Торонто, г-нъ Тодоръ Тодоровъ отъ Охайо, г-нъ Лука Арсовъ отъ Ниагара Фолсъ и др. Българската танцова група отъ Бъфало изпълни народни танци и хора. При най-задушевна атмосфера и съ високо настроение тържеството завърши съ голямъ успехъ.

ОТЪ БЪЛГАРИЯ

ПРОЗРЕНИЕ НА ВРАБЧЕ

*На всички Нини Андрееви –
плак олит да ви разбера*

Кукувицата на сталинизма
снася яйцата си
в най-демократичните гнезда.
Ние –
дребните социалистически врабчета –
мътим!
С топлите си задничета –
мътим.
(Мътим.)

Мътим.)
Мътим кукувичите яйца.
(С непосилна майчинска любов.)
Разминожаваме.
Възхваляваме.
Инстинкт на родител.
(С подменено дете.)

КОНСТАНТИН ПАВЛОВ

СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЕ НАРОДИ НЮ ЙОРКЪ - 1988 Г.

На 17 юлий т.г. въ Ню Йоркъ се състоя традиционното всъкогодишно чествуване на седмицата на поробените народи. Отъ 10 до 11 ч. сутринта въ Катедралата Св. Патрикъ се състоя нарочна служба, а следъ това ГОЛЪМЪ ПАРАДЪ по 5та авеню и 47ма улица до Обществото на народите където имаше публично събрание.

Участието на американските ветерани съ тяхните униформи и знамена, както и представителни групи отъ 21 националности съ плакати, знамена и лозунги, направиха парада внушителенъ.

България бѣ представена отъ делегация на БНФ начело съ българското знаме. Въ групата личаха Петър Николовъ, Емиль Атанасовъ, Тодоръ Безевъ, Димитъръ Стохановъ и др. Д-ръ Иванъ Дочевъ, който е Почетенъ Председателъ на Комитета на поробените народи въ Ню Йоркъ бѣше начало на парада и бѣ главенъ говорителъ на събранието при ООН. Гости-говорители бѣха запасните американски генерали Валтъръ Макъ Шери, Фрейзълъ Фордъ и др. Говориха също представители на редица националности, между които делегати отъ Националистически Китай, Афганистанъ, Никарагуа и др.

Приета бѣ Резолюция призоваваща къмъ свобода и независимост за всички поробени отъ комунизма народи. Тържеството завърши съ фолклорна програма въ която взѣха участие танцови групи отъ Армения, Китай, Хърватско и Ромъния.

СЪОБЩЕНИЕ

ЦУС на БНФ и редакцията на БОРБА уведомяватъ, че единствените официални издания на нашата организация са тъзи разпространявани отъ ЦУС. Частни лица -- бивши, или настоящи членове на БНФ -- нѣматъ право да печататъ, издаватъ и разпространяватъ публикации отъ името на организацията, безъ да бѫдатъ официално санкционирани.

Заседанията на годишната конференция на Свѣтовната анти-комунистическа Лига се състояха отъ 27 до 29 августъ 1988 г. въ Женева, Швейцария, подъ лозунга "СВОБОДАТА ПРЕДИ ВСИЧКО".

БНФ, Инк., колективенъ членъ на Лигата, бѣ представенъ на конференцията отъ делегация водена отъ г-нъ Г. Лазовъ, Германия.

АПЕЛЬ ЗА СРЕДСТВА

Управата на БНФ призовава всички членове и съмишленици на организацията, както и всички читатели на БОРБА да се отзоватъ на нашия апель за набиране на средства.

БНФ не е получавала и не получава помощи нито субсидии отъ никой освенъ отъ членове и съмишленици. Това поставя голъмо бреме предъ организацията, тъй като въпреки доброволния трудъ на всички наши сътрудници и деятели, разносните по печатането на БОРБА и на другите наши издания, порто и канцеларски разходи се увеличаватъ ежедневно. Засилената ни дейностъ напоследъкъ и проникването ни въ България изискватъ много повече средства отколкото тѣзи съ които разполагаме.

ВСЪКА ПОМОЩЬ, КОЛКОТО И МИНИМАЛНА ДА Е, Е ВАЖНА И ЗНАЧИМА. БОРБАТА НИ ИЗИСКВА ЖЕРТВИ: НА ВРЕМЕ, ТРУДЪ И ПАРИ!

Подпомагането на БНФ осигурява продължаването на нашата борба. МОЛЯ ИЗПРАШАЙТЕ СРЕДСТВА НА АДРЕСА НА РЕДАКЦИЯТА, ДИРЕКТНО ДО УПРАВАТА ИЛИ ЧРЕЗЪ МЪСТНИТЕ КЛОНОВЕ. БЛАГОДАРИМЪ ЗА ВАШАТА ПОДКРЕПА.

По инициатива на БНФ - Канада и настоятелството на българската православна църква "Св.Иванъ Рилски" въ Ниагара Фолсъ, Канада, на 8 май т.г. бъ отпразнуванъ деня на храбростта и Гергьовденъ. Свещ. Тодоръ Гроздановъ извърши специална служба въ препълнена църква съ наши сънародници. Следъ службата всички отидоха при Паметника построенъ въ честь на падналите въ борбата противъ комунизма за свободата на България. От. Гроздановъ прочете

заупокойна молитва предъ паметника съ участието на църковния хоръ. Между многото присъствуващи българи отъ околните селища, Торонто, Бъфало и другаде личаха д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Цоню Градинаровъ, Миро Герговъ и др. Инж. Ангелъ Гъндерски, зам. председателъ на БНФ произнесе затрогващо слово и прочете писмото получено отъ Почетния председателъ на БНФ д-ръ Ив. Дочевъ. Г-жа Ягода Тричева издекламира стихотворението "Живъ е той, живъ е" отъ Хр. Ботевъ. Бъха положени цветя на паметника следъ което въ църковната зала се сервира народна трапеза пригответа отъ женската секция при църквата. От. Гроздановъ благослови трапезата и предъ препълнена зала г-нъ Лука Арсовъ произнесе подходящо слово. Въ литературната програма взеха участие д-ръ Мария Русева, д-ръ Маргарита Гитева, г-нъ Божко Семенски и депата на сем. Тричеви, които също свиреха на различни инструменти. На края имаше весела част и народна музика. Тържеството завърши съ голъмъ успехъ.

ИЗЛИЯНИЯТА НА ДРУГАРЯ ПАВЕЛЬ МАТЕВЪ.

Неотдавна Павелъ Матевъ, Председателя на комитета за българите въ чужбина публикува въ сп. "Септемврий" своето стихотворение "Орисъ". Матевъ почна кариерата си като партиен поетъ и явно е, че партията разчита на него: като корумпиранъ интелектуалецъ, второразряденъ политикъ и напоследъкъ като проповѣдникъ-прокаторъ всрѣдъ емиграцията.

Всъки емигрантъ тръбва да прочете това поетично излияние на Матевъ. То, както казватъ комунистите, не е случайно. Яръкъ изразъ на жалките комунистически опити да влияятъ и тровятъ духа на емиграцията чрезъ поддържаните отъ Матевия комитетъ просветни дружества, културни клубове, черкви и списания, стихотворението прави също мълниеносенъ проблемъ и напомня всичца ни, че за ТЪХЪ - за пораженците отъ София - ние никога не сме престанали да бждемъ други освенъ "невъзвращеници", "гадове-предатели", "чужди агенти" и "народни врагове".

ОРИС

ПАВЕЛ
МАТЕВ

На българите сложната съдба
ме вика по света. И аз отивам.
Не суета ме кани, не молба,
а жълтата им горест мълчалива.

На всички не прощавам. Нека тях
ги мъчи още дълги дни и нощи
библейски изконно-срамен грях
на бягството. И нека молят прошка!

За другите си мисля аз сега,
по пустата чужбина разпилени.
Гнети ги неизказаната тъга.
Най-топлите им къщи са студени.

Веднъж ме видят, сетне канят пак.
Наверно в утешителна измама
у мене виждат бащиния праг,
покрит от стъпки и от лятна слама.

Кръстосват търпеливото поле,
при първата си севда се поспират,
забравят, че съдбата ги прокле
с принудата от тях да емигрират.

Във този странен и безбожен свят,
където всички вери се зачеркват,
те още търсят да се приютят
под купола на българските черкви.

И всяка нощ един обратен път
им маха със череши и тополи.
Но те не могат да се отзоват,
защото и насънте са болни.

Ето какът емигрантската поетеса Женя Заимова отговаря на заплахите на Матев -- отъ името на цълокупната емиграция:

НА ПАВЕЛ МАТЕВ

В ненаписан стих окървавен
плач и огъва се земята
и разказва вялър сгорещен,
как на всеки вързаха краката,
как е всеки страшно вцепенен.

А ти, вързан с дявола червен
тук на Запад си игра играта
и дали си толко убеден,
че не ни прощаваш... Свободата
братко, браним ние с дълг свещен.

Пишеш стих ти, чуден, вдъхновен,
но защо си тъй кривиши душата?
Помисли за угрешния ден!...
Идва справедливата разплата,
пари даже въздуха състен.

Женя Заимова

Получихме неотдавна стихотворение отъ единъ новъ български емигрантъ, което изразява чувствата на емиграцията по-добре и силно отколкото ние бихме могли да сторимъ това въ проза:

ОРИС и КОРИСТ

На председателя на Комитета
за българите в чужбина

Не наща сложна емигрантска орис
Ти вика тъй да шеташ по света
А ваща хищна и престъпна корист
И ваща бедностия нищета...

Не наща горест-бунта мълчаливи
Те носи тук а немотия зла
И зора ви за чуждите девизи
И твойте лични корист суета...

От щурите полезни идиоти
И други чукундури патриоти
С кандърми и машинаций жалки
Събираш ти отпадъци угарки...

Кат гладен вълк и като жален просяк
С индулгенций между нас се врещ
На тез що дават обещаваш прошка
А другите с "чадъра" ще бодеш!.

И маҳаш ти с усмивка жълта ледна
На емигрантите с "обратен път"
Но там коварен враг следи и дебне
И те отказват да се отзоват.

Веднаж те видят сетне те проклинат
Познали в теб измамник смъртен враг
И отвратени бързо те подминат
С ръка в юмрук и пръсти в кръстен знак!.

Червената ви кървава прокуда
Прогони нас далеч от бащин праг
Бездожната убийствена принуда
Е вашия изконно-смъртен грех...

А този свят съвсем не е безбожен
И верите съвсем не се зачеркват
И наща вяра вас така тревожи
Че пращате шпиони в наше черкви...

Напук на вас в щастливото изgnание
Живеем най в доволство свобода
Из нашата чужбина разпияни
Пътуваме на воля по света...

А вий сте вech в прокобра смъртно болни
Под чуждите "череши и тополи"
Че там на "търпеливото поле"
От Калотино до Черното море
Под траурното българско небе
Народа безвъзвратно ви прокле...

Рим 1987

Ото 8

Народъ, който не е готовъ за жертви,
не е достоенъ за свободата!
Вашата помощь за "Борба"
е ударъ срещу комунизъма

ПИСМА ДО РЕДАКЦИЯТА

Въ тази рубрика публикуваме извадки отъ писма пратени до редакцията отъ наши читатели, изразяващи мисли, опасения и надежди отъ общъ интересъ. Разбира се, ние не се солидаризираме винаги съ печатаните извадки, но съмѣтаме че сѫ отъ значение за всички. Апелираме къмъ нашите читатели, привърженици и сънародници: ПИШЕТЕ НИ И СПОДЕЛЯЙТЕ СЪ НАСЪ ВАШИТЕ ТЕЖНЕНИЯ! Ние ще помѣстимъ толкова писма колкото мѣстото ни позволява. Ценимъ вашите мненія. Моля не нападайте личности, пишете скромно и прилично, така както подобава на достойни българи. Ние ще редактираме писмата ви и ще помѣстваме подходящи и характерни извадки. За съжаление неможемъ да печатаме художествена литература и научни студии. БОРБА е политическо списание и по необходимостъ трѣба да ограничаваме както тиражъ си така и страниците на изданието.

Драги сънародници,

....БОРБА прочетохъ на единъ дъхъ, всичко писано е върно за вътрешността на България и за Македония, напълно съмъ съгласенъ, точно така е....Тука приложенъ ви пращамъ чекъ, една малка помощъ за доброто ви дѣло...Оставамъ съ дѣлбока почить къмъ васъ и вашето дѣло.

Р.Ш., Калифорния

Драги съотечественици,

Неотдавна ми паднаха броеве на сп.БОРБА. Възхитенъ съмъ, че хората около това издание сѫ останали върни на младежките си идеали отпреди втората свѣтовна катастрофа....Прочитането на този материалъ ми достави радостъ и морално удовлетворение. Сърдцето ми бѣ стоплено...Желая успехъ въ борбата!

Искрено въашъ П.Б., Европа

Драга редакция,

Съ това мое кратко и искрено писмо искамъ да ви съобщя, че въ територията на Германия се намира младъ човѣкъ и въашъ сънародникъ за който при червеницѣ нѣмаше вече място освенъ въ нѣкой отъ "домоветѣ за превѣзпитание" както се изразяватъ сивите подлизурковци на Тошо Каскета, съ които напълни България за повече редъ.

Поводъ за да пиша до васъ е че следъ едногодишно лутане и писане до различни организации и адреси никой не се позаинтересува отъ менъ. Омръзна ми да чакамъ и да бездействувамъ. Не съмъ свикналъ на това. Преди да изчезна имахъ

информацията за нѣкакви си могъщи и славни българи, които работятъ и мислятъ за това какъ да изритатъ "Дѣло Иванъ" и неговите изкривени разбиранія за утопичните писания на Марксъ и Енгелсъ. И тукъ му е мястото да въздъхна и кажа, уви! До сега видѣхъ само дребни души, които заболѣли отъ носталгията по хубавите нашенски чушки и сирене сумтѣха и чупеха прѣсти, че било лошо въ България, но можело да се тѣрпи. Затова трѣба да ви призная и гарантирамъ абсолютно, че съ моята младостъ и възможности съмъ готовъ на всичко, което е противъ диктатурата на потуркото отъ Правецъ и господаритъ му отъ Кремъль. Не се страхувайте и плашете отъ остротата съ която пиша, но срѣдата въ която отрастнахъ и живѣхъ третираше за нормални този начинъ на мислене и разсъждение. Така че, драга редакция, чакамъ да видя дали чрезъ ваша помощъ ще се намѣри нѣкой, който да ме разбере правилно. Въ противенъ случай ще трѣба да приложа системата на вълка относно работата. Азъ съмъ оптимистъ, а пъкъ и вратът ми е дебель за да прескоча многото препятствия които ще имамъ. И накрая искамъ да ви кажа, че съ моята писаница изразявамъ мнението на хилядите млади и стари хора, които останаха подъ ботуша тамъ на изтокъ. Които чакатъ само най-малката искрица отъ която да избухне пожара. Пожаръ който ще изгори набързо наложението отъ предатели червенъ диктатъ върху здравия и свободолюбивъ български духъ.

М.Н.М., Германия.

ОРГАНИЗАЦИОНЕНЪ ЖИВОТЪ

ЧИКАГО, САЩ

На 12 юният т.г. клонътъ на Б.Н.Ф. въ Чикаго организира общо-български пикникъ, който бъ много добре посетенъ отъ сънародниците ни въ града и околностите.

На 31 юлият т.г. делегация на БНФ - Чикаго присъствува -- по покана на Украинските дружества -- на тържеството по случай 1000 годишнината отъ покръстването на украинския народъ. Няколко хиляди души взеха участие въ отпразднуването на тази знаменателна годишнина, съпроводено съ църковна служба, изпълнена на открито отъ повече отъ 15 владици и свещеници. Говорителите порицаха комунистическата тирания и отправиха позиви за борба противъ комунизма до пълна победа.

НЮ ЙОРКЪ, САЩ

На 17 юлий 1988 г. се състоя членско събрание на клона на БНФ въ Ню Йоркъ. Следъ разглеждане и приемане на програма за бъдеща дейностъ бъ избрана нова управа на клона въ съставъ: Председател ЕМИЛЪ АТАНАСОВЪ, Подпредседател Тодоръ Безевъ, Секретарь-Касиеръ Петъръ Николовъ и Съветникъ Димитъръ Стоожановъ.

На 22 и 23 юлий 1988 г. ансамбъла Шопска младост отъ Перникъ, изнесе 2 концерта въ Торонто, Канада, следъ участието си въ етническия фестивал въ Монреалъ предишната седмица. Членове на Б.Н.Ф. въ Торонто начело съ нашия подпредседател, д-ръ Ангелъ Тодоровъ извършиха много успешна акция на концертите, чрезъ отпечатване и разпространение на специални позиви които запознаваха гостите отъ България съ целите и задачите на Б.Н.Ф. и призоваваха къмъ отстояване на борбата за свобода водена отъ целия български народъ. Въпреки нападки и пререкания отъ страна на българските консулски органи акцията бъ много сполучлива: раздадени бъха надъ 300 позива на всички българи и посетителите на представленията.

9.9.1944 -- 9.9.1988

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА БНФ, Д-РЪ НИКОЛАЙ АЛТЫНКОВЪ, СЪ ОКРЪЖНО 4/88 отъ 20 юлият т.г. подканни всички клонове на БНФ въ СВОБОДНИЯ СВЪТЪ ДА УСТРОЯТЪ - КАКТО ВСЪКА ГОДИНА ДО СЕГА - ПАНАХИДИ за чествуване на паметта на ГЕРОИТЕ, които дадоха живота си въ БОРБАТА ПРОТИВЪ КОМУНИЗМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

ПО СВЕДЕНИЯ КОИТО ИМАМЕ ВСИЧКИ КЛОНОВЕ НА БНФ ВЪ САЩ, КАНАДА, ЕВРОПА, ЮЖНА АМЕРИКА, АВСТРАЛИЯ и НОВА ЗЕЛАНДИЯ ОРГАНИЗИРАТЪ ПАНАХИДИТЕ КОИТО ЩЕ СЕ СЪСТОЯТЬ ВЪ НАЧАЛОТО НА СЕПТЕМВРИЙ Т.Г. БЕЗСМЪРТНИЯ ХРИСТО БОТЕВЪ ПИСА:

Тозъ който падне
Въ бой за свобода

Той не умира...

ГЕРОИТЕ КОИТО ПАДНАХА, ПАДАТЬ И ЩЕ ПАДНАТЬ ВЪ БОРБАТА ПРОТИВЪ КОМУНИЗМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ НИКОГА НЪМА ДА ЕХ ДАТЬ ЗАБРАВЕНИ. НЕ Е ДАЛЕЧЪ ДЕНЯ КОГАТО ТЪХНАТА ПАМЕТЬ ЩЕ БЪДЕ ЧЕСТВУВАНА ВЪ СВОБОДНИТА НИ РОДИНА.

Членове на Б.Н.Ф. въ Съдбъри, Канада успяха -- въпреки много строгата охрана и ограничения -- да се свържатъ съ българската делегация /надъ 50 души/ спортисти и гости-придружители, дошли за Световното младежко първенство по лека атлетика. Раздадени бъха отпечатани специално за целта организационни позиви, сп.БОРБА и други материали. Акцията изигра роля -- въ началото на юлий т.г. -- и за активизирането на нашата емиграция въ града.

САМОЛЕТНА КАТАСТРОФА

Български пътнически самолетъ е експлодирал при отлитането си отъ София за Варна въ края на юлий 1988 г. Повече отъ 50 жертви /съобщени по радиото и въвестниците/ и надъ 40 ранени карахъ хората въ България да спекулиратъ относно причината за експлозията, която споредъ някои се е дължала на поставена бомба на борда преди отлитането на самолета.

НОВИНИ ОТЪ БЪЛГАРИЯ
/отъ българската преса/

Обработващата земя е намаляла на-
половина и продължава да намалява
съ 100 х.декара годишно. Поради во-
дна и вътрова ерозия се губятъ надъ
120 мил.тона почва.

Погледъ, 30.11.1987

На човѣкъ въ България се падатъ по
4.3 дек. обработваща земя/въ СССР
27 дек., а въ САЩ 32 декара/.

Раб.Дѣло, 30.11.1987

Надъ 50% отъ картофитъ консумирани
въ страната сѫ ВНОСНИ.

Кооп.Село, 24.10.1987

България разполага съ 104 куб.м.
срѣденъ дървесенъ запасъ на хектаръ
гора/ Австрия - 229, Румъния-216/.

Трудъ, 11.11.1987

Цената на кафето /първо к-во/ е
24 лв.за кгр.

Трудъ, 12.11, 1987

Забелязана обява въ заведение въ
Еоровецъ "Турското кафе е виетнам-
ско".

Отеч.Фронтъ, 4.12.1987

Преустроите въ България явно
ше бѫде продължителенъ процесъ.
Проф.д-ръ Тодоръ Вълчевъ отъ Ико-
номическия Институтъ при БАН по-
дѣржа, че "то ще обхване десети-
летия. Да кажемъ 2, или може би
повече."

Раб.Дѣло, 16.10.1987

Следъ Русе -- Разлогъ! За периода
отъ 1979-1984 г. замърсяването съ
сѣроводородъ е 4 пъти надъ допус-
тимото, а концентрацията на рако-
образуващия меркаптаний - 40 пъти
надъ нормата. Общата заболеваемос-
ть е увеличена двойно, астматични
заболявания 13 пъти, кожни - 11
пъти, дихателни 9 пъти и т.н. Ре-
зултатъ отъ двата голѣми завода
въ града.

Стършелъ, 20.5.1988

Населението на бившия Видински ок-
ръгъ е на първо място по смъртност
отъ замърсяване на въздуха: 17.7%.

Отечество, 3.11.1987

Димитровградъ: праха въ въздуха е
3.8 пъти повече отъ допустимото, о-
ловни аерозоли-2.5 пъти повече, сѣ-
ренъ окисъ 3.6 пъти, сѣроводородъ
2.2 пъти, флуороводородъ 2.9 пъти
повече отъ допустимия толерансъ.

Орбита, 31.10.1987

Неведнѣжъ се е случвало квалифициранъ
мед.специалистъ /хирургъ, интернистъ,
гинекологъ/ да преглежда по 30-40
пациенти за 2-3 часа.

Орбита , 31.10.1987

Централната библиотека при БАН, най-
старата и най-голѣмата научна библи-
отека въ страната притежава 500,000
"библ.единици". Обикновена универси-
тетска библиотека въ САЩ има надъ
единъ милионъ книги.

Нар.Култура, 16.10.1987

За 1988 г.въ България се очакватъ о-
коло 33,000 автомобила, а въ стопан-
ското предприятие "Мототехника" има
депозирани надъ 800,000 вноски за ко-
ли. По статистически данни се чака
12 години за лека кола ВАЗ /руска/,
8 години за Шкода/чешка/, 4 години
за Вартбургъ/изт.германска/ и т.н.

Трудъ, 14.11.1987

Една година следъ земетресението въ
Стражица щетитъ се опеняватъ на 500
мил.лева. 9355 кѫщи сѫ определени за
събаряне, а 7894 "не подлежатъ на въ-
зстановяване. Първата кѫща бъ завър-
шена презъ октомврий м.г., докато по
планъ е трѣбвало да бѫдатъ завършени
437 кѫщи до края на 1987 г. Трета зима
населението ще спи по фургони.

Раб.Дѣло, 9.11.1987

Картофи: вмѣсто 90,000 тона се родили
едва 15,000 т. Отъ Полша/частно земе-
дѣлие/ сѫ внесени 60,000 т.!!!

Трудъ, 16.6.1988

Новите цени: 30 лв. кило кафе, 32 лв. за "еспресо". Пуйки: 4.70 лв. кгр. и то "мирише отвратително на риба. На риба се е вмирисала дори плънката, дори киселото зеле около нея. Мършавитъ шилета, едва встъпили въ пищешкия си пубертетъ вонятъ на бубени пеперуди или какавиди". Защо не се въведятъ КУПОНИ?"

Лит.Фронтъ, 30.6.1988 г.

Каква е точно размънната цена между долара и лева? Никой не знае? Не е върно!! На 22 юни т.г. въ София се е провелъ ТЪРГЪ на чужда валута. Цена-та на долара е стигнала до 12 ЛЕВА ЗА ЕДИНЪ АМЕРИКАНСКИ ДОЛАРЪ!

Отеч.Фронтъ, 8.7.1988 г.

Ако единъ доларъ струва 12 лева не е чудно, че родни/произведени въ България/ видеокасетофони се продаватъ по 3000 ЛЕВА ЕДИНИЯ! Нищо чудно, понеже при естествения и нормаленъ курсъ на долара /1доларъ= 12 лева/, който е билъ наддаденъ на търга /вж. по-горе/ тази цена се изравнява чудесно съ цената на подобни машинки въ САЩ /250-300 долара/. Другъ е въпросътъ за ПОКУПАТЕЛНАТА стойност на бълг.левъ, напр. колко месечни заплати струва единъ видеокасетофонъ, т.е. колко време българскиятъ работникъ ще се труди за да си купи единъ дефицитенъ, ръдъкъ и долнокачественъ продуктъ като горниятъ? При месечна заплата отъ 250 лева = точно 1 година!!!

Погледъ, 11 юли 1988 г.

БЪЛГАРСКИ ШПИОНИ ВЪ ГЪРЦИЯ

Гръцки, кипърски и западни /НАТО/ органи на контра-шпионажа съ разкрили българска шпионска мрежа въ Гърция, която е функционирала повече отъ 2 години подъ надзора на западните служби. Българските шпиони и тъхните мъстни помощници съ били уличени въ кражба, шпионажъ и саботиране на американски компютъри и програми свързани съ междуkontинентални ракети и атомни съоръжения.

/Лосъ Анджелесъ Таймсъ, 29.11.1987/

СКРЪБНА ВЕСТЬ

На 13 априлъ т.г. почина въ гр.Майнцъ, Западна Германия

БОРИСЛАВЪ БАЙЧЕВЪ

роденъ въ гр.Шуменъ на 19 юли 1919 г. Завършилъ ШЗО като пилотъ презъ мартъ 1940 г. и стажува въ поделенията на Въздушните сили на Н.В.войски като фелдфебелъ школникъ. Презъ 1943 г. е произведенъ въ чинъ "подпоручикъ", а на 1 януари 1946 г. въ чинъ "поручикъ". Уволненъ е нѣколко мѣсeца по-късно, поради започната чистка въ армията. Презъ м.юни 1948 година емигрира презъ Югославия за Западна Германия.

Погребението му бъ извършено на 18 априлъ 1988 г. БОГЪ ДА ГО ПРОСТИ!

На 7 юли 1988 г. въ Санъ Катеринъ - Бразилия, почина известниятъ нашъ емигрантъ и дѣецъ отъ Б.Н.Ф.

ЛЮБЕНЪ ЗАФИРОВЪ

Покойниятъ е синъ на българскиятъ генералъ Зафировъ и се ползваше съ всеобщо уважение.

БОГЪ ДА ГО ПРОСТИ!

БНФ, клонъ Бразилия

На 25 априлъ 1988 г. почина въ Ка-лифорния

ПРОФ.БОРИСЪ КРЕМЕНЛИЕВЪ

роденъ 1911 г.въ Разлогъ.

Покойниятъ е авторъ на много трудове върху българската народна музика. Въ 1969 г.той публикува "Тъ съ роби": ноти за химна на поробените отъ комунизма народи.

Изказваме нашите съчувства къмъ близките на покойния.

Въ редакцията на БОРБА се получиха съобщения за кончината на следните наши сънародници:

ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВЪ, починалъ презъ 1987 г. въ Мюнхенъ, Германия,

ПАВЕЛЪ РАХНЕВЪ, починалъ на 7 октомври 1987 г. въ Сънъ сити, Аризона,

СВѢТКА АТАНАСОВА, починала презъ 1988 г. въ Кливландъ, Охайо.

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

BORBA®

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

Founder: Dr. Ivan Dochell
Editor: Dr. George Paprikoff
P.O.Box 46250 CHICAGO
111. 60646

Incorporated In the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N.Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

ВЪ РЕДАКЦИЯТА НА БОРБА СЕ ПОЛУЧИХА

СЛЕДНИТЕ КНИГИ И СПИСАНИЯ:

Свободенъ народъ, издание на БСДП, бр. №113-116, 1988 г.

Наш път, издание на анархистите, бр. 1-7, 1988 г.

ЗАВЪТЪ, №88, май-юни 1988 г., издание на свободната българска църква "Св.Иванъ Рилски", Мелбърнъ, Австралия, редакторъ Д-ръ Д.Ахраповъ.

Гласностъ и мълчание, отворено писмо отъ Архимандритъ Григорий, 4 стр., Лондонъ, юни 1988 г.

Македонска трибуна, бр.3016-3027, издание на М.П.О., Фортъ Уейнъ, Индиана.

Народна воля, бр.1-3, издание на анархистите.

Изъ споменинть ми отъ турско време, отъ Ив.Андоновъ, препечатено издание.

Бюлетин, Мелбърнъ, Австралия, публикация за Иванъ Хаджибековъ, единъ отъ родоначалниците на текстила въ България.

Свободно земеделско знаме, бр.61, декември 1987 г. Издание на БЗНС "Димитъръ Гичевъ", Страудзбъргъ, Пенсилвания

ИЗЛЬЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЬ КАТО ОТДЪЛНА КНИГА
РАЗШИРЕНАТА ПОЛИТИЧЕСКА И ИДЕОЛОГИЧЕСКА
ПРОГРАМА НА Б.Н.Ф.

НИЕ И УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

Тази важна и настолна книга, която бъ изнесена за разглеждане въ БОРБА, е отъ особенъ интересъ сега когато въпросътъ за алтернатива на комунизма е ясно поставенъ въ Родината.

За да се даде възможностъ на всъки родолюбивъ българинъ да си я набави – и изпрати на свои познати, приетели и съмишленици въ България – цената ѝ е само 5 долара. Книжката се намира за продажба при нашите клонове въ свободните страни. Незабавно изпращане по пощата директно отъ :Р.О.В.3795, Санта Барбара, Са.93130, САЩ. Моля, изпратете 5 амер.долара за всяка поръчана книга плюсъ 1 долларъ пощен.

Ръкописи не се връщат освенъ ако съ придружени съ молба за това отъ страна на авторите имъ.

Редакцията си запазва правото да изменя правописа, поправя грешки, съкрашава и коригира изпратените за печат ръкописи.

Материали публикувани въ списанието може да се цитират въ други печатни издания придружени съ следната забележка:

"Публикувано въ списание "БОРБА", органъ на Българския Националенъ Фронтъ, инк., б... от... година..."

Отпечатани ръкописи стават собственост на редакцията.

Материалите за печат се изпращат до редакцията на горния адрес. Ръкописите тръбва да бъдат четливо написани и по възможност не по-дълги отъ две страници, (2,600 думи).

Документи и статии отпечатани въ списанието тръбва да носят името на автора имъ. Изключение се прави само за ръкописи отъ България. Статии не се заплащат.